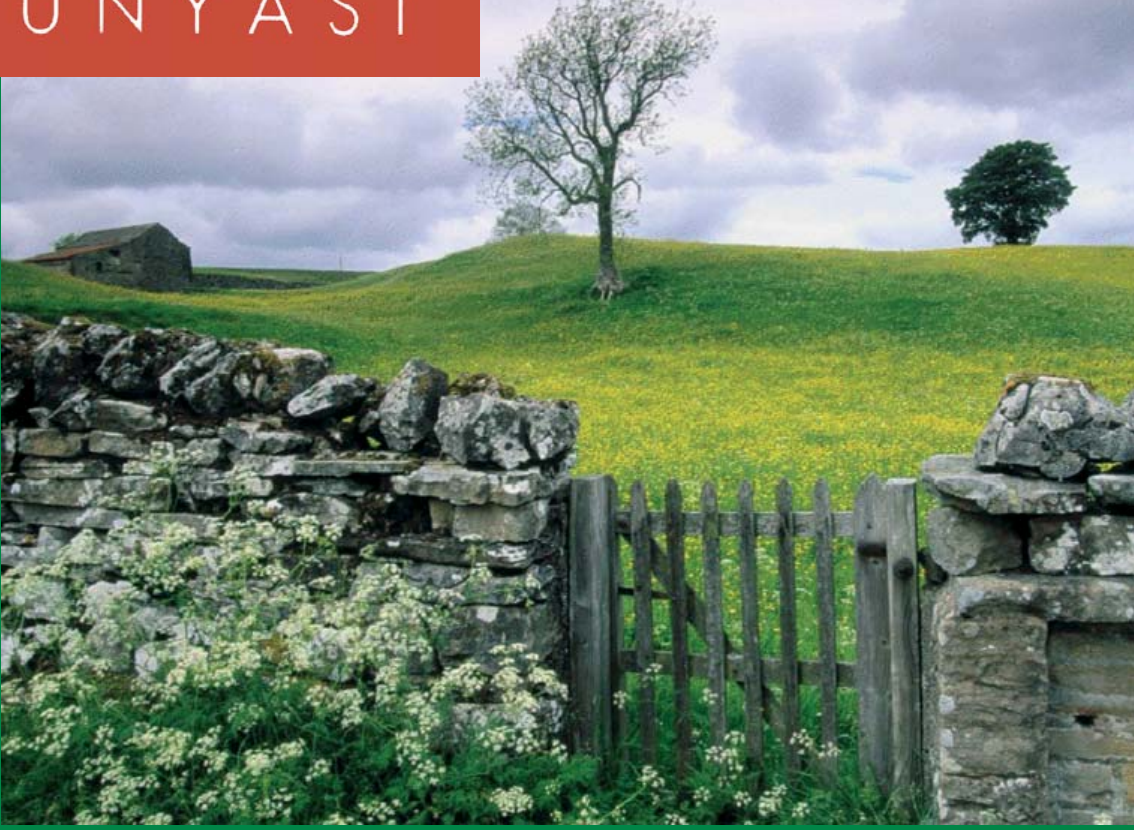


SEVGİ

DÜNYASI

TEMMUZ 2011 Sayı: 511 Fiyat: 5 TL



AZ SEÇİLEN YOL

Tanrı İnancı İçin Özet Bilgiler

BİR KEŞİŞTEN DERSLER

İÇİNDEKİLER

En Şerefli İnsan Kimdir?	2
Dr. Refet Kayserilioğlu	
Tanrı İnancı İçin Özet Bilgiler	6
Ahmet Kayserilioğlu	
Az Seçilen Yol	14
(Bilgelik Belgeleri) Güngör Özyiğit	
Jiddu Krishnamurti	22
Özetleyen: Nihal Gürsoy	
“Çis-tata” ve Gece Kuşunun Düşündürdükleri	28
Nelda Bayraktar	
Ahlâk - II	30
Yalçın Kaya	
Bir Keşişten Dersler	36
(Eski Günışığının Son Saatleri) Thom Hartman/Arın İnan	
“Bir Özet” -2	40
(Canlı Kryon Celsesi)	
Atlantiğin Dibindeki Gayzerler	46
(Bilim Teknik, Nisan 1993)	

Sevgili Dostlar

Temmuz ayının 13. günü bizler için özeldir. Hepimizin gönlünde büyük ve seçkin bir yere sahip birisinin aramızdan, bu dünyadan ayrılışının yıldönümüdür o gün. Bizler o günü biraraya gelip önce onun yerini ziyaret ederek sonra kendisini neşeyle ve sevgiyle anarak geçiririz. Nisan ayındaki doğum gününü de aynı şekilde kutlarız. Zaten onu her zaman, her biraraya gelişimizde, aramızdan ayrılmamışcasına anarız. Dr. Refet Kayserilioğlu, sevgisi, yaptıkları ile hep bizim yanımızdadır; düşüncelerimizdedir. “Âşıkların kanı eskimez, her zaman tazedir” sözünün bir örneğidir o. Onun yerine gitmek, ona gitmek gibi gelir önce. Oraya varınca, orda olmadığının bilinciyle mahzunlaşırız ama bunu ve bu mahzunluğu yaşayacağımızı bildiğimizden gene birbirimizde teselli bulur, ölüm hakkında bildiklerimizi hatırlar; özlem dışında ölümün korkutucu değil, doğal ve değişim için gerekli olduğu bilgisiyse, neşeli, güldürücü ya da sevgi ve duygu ile dopdolu anılarla günümüzü tamamlarız.

Âşıkların kanı eskimez, tazedir. Çünkü onlara değer vererek, önem vererek sevgiyle ananlara, gönüllerinde onlara yer vermiş olanlara her zaman ışık göndermeye, yollarını aydınlatmaya, sanki yanlarında imiş gibi yüreklendirmeye, destek olmaya devam ederler. Zaman, nesil, devir, inanç, milliyet farkı onlar için bağlayıcı değildir. Genç civanlar gibi her yere yetişirler ve zamanın ötesindedirler. Bizler şükürdeyiz, bu niteliklere sahip olan birisi ile birlikte yaşadık ve devam ediyoruz; şükürdeyiz, geçmiş zamanlar dediğimiz devirlerde yaşamış olanların da sevgilerinden, bilgi ve tecrübelerinin ışığından yararlanıyoruz. Onlar da bizim sevgililerimiz, akrabalarımız, yoldaşlarımız, aynı zaman diliminde yaşamamış olsak bile. Ve öneriyoruz ki, herkes onların eskimeyen kanından, gönlünden, Yaratan'ın isimlerine haiz kimi özelliklerinden yararlansın. Onları bulup zamansızlık ortamında gönül alışverişinde bulunsun...

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

*Görüyorum ki,
hâlâ ortaçağ zihniyetinden
kurtulamıyorsunuz.
Kadını hakir görme,
erkeğe hudutsuz hak ve
şerefler tanıma,
erkek ihanete uğrarsa
şerefsizlik, kadın ihanete
uğrarsa şerefsizlik değil.
Çünkü kadının şerefi,
haysiyeti olur mu hiç?
Bu kafa çoktan değişti
dostum. Her iki cins de
eşittir. Fakat namusu,
şerefi, cinsiyete,
kadın erkek münasebetlerine,
kana, katillğe bağlama
devri de geçmiştir.*



Dr. Refet Kayserilioğlu

En Şerefli İnsan Kimdir?

Erdem - Bugün sizinle "şeref" mevzuunu konuşmak istiyorum. Şeref deyince ne anlıyoruz. Şerefli adam deyince nasıl bir adamı hayal ediyoruz? Şerefle namusluluk veya dürüstlük aynı şey midir, yoksa ayrı ayrı şeyler midir?

Özden - Çok enteresan bir soru sordunuz. Bunun cevabını vermek de pek kolay olmayacak, ama bir çalışalım. Hakikaten bir insana şerefli deyince ilk akla namuslu olması gelir. Namuslu bir adam, kimsenin hakkına tecavüz etmeyen, kimsenin malına göz dikmeyen olduğuna göre, şerefli insan da aynı tarzda hakka tecavüz etmeyen ve başkasının malına göz dikmeyendir.

Erdem - Siz namusu çok genel mânâda ele aldınız. Benim ve benim gibi birçoklarının anladığı mânâ, cinsî yönden haram olanı yapmamak ve bir de hırsızlık v.s. yapmamaktır.

Özden - Bu duruma göre katillik namussuzluk değil mi? İntihar etmek şerefli bir iş mi?

Yalancılık etmek, verilen sırrı saklamamak namuslu bir hareket mi? Verilen vazifeleri yapmamak namuslu ve dürüst bir hareket mi?

Erdem - Hayır, onlar da kötülük ama namus diye daha çok kocasına veya karısına sadakatsizliği, bir de hırsızlık etmeyi anlıyoruz. Katillik çok berbat bir şey ama bazı katiller de pek suçlu sayılmazlar. Meselâ adam namusuna tecavüz eden, karısını baştan çıkarmanı temizlemişse bu adama namussuz diyebilir miyiz? Bilâkis namuslu olduğu için, şerefini kurtarmak için bu işi yapmıştır. Sonra adam borçlarını ödeyememiş, kimsenin yüzüne bakacak hali kalmamışsa yahut da sevdiği tarafından refüze edilmiş ve hakarete uğramışsa, sevdiği gözünün önünde gidip başkasıyla sevişiyorsa, buna dayanmayarak intihar etmişse mertçe bir iş yapmıştır. Bilâkis şerefini ve namusunu korumuştur.

Özden - Sizin bahsettiğiniz, ortaçağın, o derebeylik ve şövalyelik devrinin namus

anlayışıdır. O zaman kılıcını elinden düşürmek, kazara yırtılmış bir elbiseyle herkesin önünde gitmek bile şerefsizlik kabul ediliyordu. Elbette o kafada olan insanlar için kızının kendi rızasını almadan bir başkası ile evlenmesi de ona yapılan en büyük hakarettir ve o bu hakaretin altından kolay kolay kurtulup da insanlar arasına çıkamaz. Düello ile adam öldürmek de şerefini temize çıkarımadır.

Bu kafalar bugün çok değişti. Kan davası gütmek de ailenin namusunu temizlemek olarak kabul edilir. Madem ki onların ailesinden bir kişi öldürülmüştür, öyleyse onların ailesi, öldüren aileden ölç almadıkça hakaret altında demektir. Bu hakaret altında yaşamak en büyük şerefsizliktir. Ve bu şerefsizlikten ancak kana kan alarak kurtulunur.

Erdem - Kan davasında bir sürü masumlar öldürülüyor. Kim öldürmüşse onu öldürmeli. Onun ailesinin yüzlerce ferdinin ne günahı var?

Özden - Ama onlar

aileyi bir beden ve birlik olarak kabul ediyorlar. Ve rakip ailenin neresinden bir parça koparılsa koparılsın namusları temizlenmiş, hakaret halinden kurtulmuş, erkekliklerini ispat etmiş oluyorlar. Böylece şerefli oluyorlar.

Erdem - Bir sürü masumun kanına girmek neden şerefli olacakmış? Şeref bunun neresinde?

Özden - Söyledim ya onların ailesinden bir kimse öldürülünce onlar hakarete uğramış oluyorlar. Bu hakaretleli durumdan onlardan aşağı kalmak halinden kurtulmak lâzımdır. Başka türlü namusları temizlenmiş olmuyor. Toplum içinde şerefli insanlar olarak dolaşmıyorlar. Toplum onlara değer vermiyor. Yeri gelince, hakaret ederek hatırlatıyorlar. "Siz adam olsanız, alnınızdaki kanı temizlediniz!" gibi sözlerle adeta kışkırtıyorlar.

Erdem - Evet toplumun insan üzerindeki tesiri inkâr edilemez ama. Burada bütün

toplum yanlış düşünüyor demektir. Eğer alnında leke olan varsa öldürülen taraf değil, öldüren taraf olması lâzımdır.

Özden - Dostum fikrinizde bir değişiklik oldu galiba. Biraz önce karısının sadakatsizliğine kızarak adam öldüreni namusunu temizlemiş olarak kabul ediyordunuz.

Erdem - Ama orada doğrudan suçluyu öldürmek var. Burada bir sürü masumun kanına giriliyor.

Özden - Neticede her ikisi de öldürmek değil mi? Allah'ın verdiği cana kıymaya kimin hakkı vardır? Şayet hâkim ölüm cezası veriyorsa, o toplum adına yapılan kanunlara uyuyor demektir. Toplum adına yapılan kanunlar, toplumun menfaatlerini, insanların huzurunu ve selâmetini koruduğu müddetçe ilâhî emre uyarlar. Bu sebeple toplumun menfaatlerini koruyarak hüküm veren bir hakim adeta ilâhî emrin uygulayıcısı duru-

mundadır.

Erdem - Ama neticede o da öldürme değil mi?

**HAK
BİZZAT ALINMAZ**

Özden - Hayır aynı mânâda değildir. Kanunda bir ana prensip vardır: "Bizzat ihkaki hak olamaz" der. Yani hiç kimse kendi hakkını kendi çıkarmaya veya almaya kalkamaz Bu, eski mecellenin hükmüdür.. Fakat bütün modern hukukların temel prensibidir. Cezayı o kesemez. Bunu toplum yapar veya toplum adına onun görevlendirdiği kimseler yapar.

Erdem - Öyleyse namusunu temizlemek için adam öldüren kimse suçlu mudur?

Özden - Hem suçludur, hem de bizzat namussuzluğun en büyüğünü yapmış demektir. Kendisinin namusuna yapılan küçük bir tecavüz, ona başkasının namusuna, namusundan da öte hayatına tecavüz etmek hakkını veremez. Hem söyler

misiniz bana kendisini aldatan kocasını öldüren kadına da aynı şekilde namusunu temizlemiş diyebiliyor musunuz?

Erdem - Kadınlar için namus temizlemek diye bir şey olur mu? Hem İslamiyet 4 kadına kadar evlenme hakkı tanımış erkeklere. Bugün kanun buna müsaade etmiyor. Öyleyse onun da gizlice yapması hoş görülebilir.

Özden - Görüyorum ki, hâlâ ortaçağ zihniyetinden kurtulamıyorsunuz. Kadını hakir görme, erkeğe hudutsuz hak ve şerefler tanıma, erkek ihanete uğrarsa şerefsizlik, kadın ihanete uğrarsa şerefsizlik değil. Çünkü kadının şerefi, haysiyeti olur mu hiç? Bu kafa çoktan değişti dostum. Her iki cins de eşittir. Fakat namusu, şerefi, cinsiyete, kadın erkek münasebetlerine, kana, katillığe bağlama devri de geçmiştir.

Erdem - Peki bugünün namusu ve şerefi nedir? Bunlardan başka bir şey midir? Anlamıyorum.

GERÇEK ŞEREF

Özden - İnsanı insan yapan, insanı hayvanlardan ayıran kendi şuur ve idrakiyle, her an kendi iradesini kullanarak büyük nizamda kendine düşen vazifeyi yapmasıdır. Eğer bir insan kâinat düzeni içinde, ilâhî nizam içinde, kendine düşen vazifeyi idrak ediyor ve o vazifeyi en mükemmel bir şekilde yapıyorsa O EN ŞEREFLİ ADAMDIR.

Çünkü o, bu hareketiyle O'na olan borcunu şuurlu bir şekilde ödüyor, insanlığını ispat ediyor demektir. Hayvanlar da, bitkiler de, hattâ cansız maddeler de kendilerine düşen vazifeleri yapıyorlar. Ama onlar bunu idraksiz olarak, otomatik bir şekilde, sürüklenerek yapıyorlar. Hâlbuki insan bilinçlenmişse, bilinçli bir şekilde kendine düşen vazifeyi anlar ve bunu bütün kuvvetiyle yapar.

Erdem - Peki bu duruma göre, Kâinat düzeni içindeki vazifesini idrak etmeyen ve iradesini kullanarak yapmayan insan-

ları şerefli saymayacak mıyız?

Özden - Şayet başkalarının hakkına riayet ediyorlarsa ve kendi haklarından gönül rızasıyla fedakârlık ediyorlarsa şerefli kimsedirler.

En şerefli insan ise bütün bunları yaptıktan başka bütün insanları seven, ilâhî nizama inanan ve bağlanan, devrin gerektirdiği bütün yeniliklere uyarak insanları doğru yola, ilâhî yöne çevirendir.

Şerefi ve namusu cinsiyette, katillikte, bir iki boş lâfta, küfürde vesairede aramak devri çok gerilerde kalmıştır. Bugün bazı hallerde hakaretlere ve iftiralara katlanmak, tahammül ve sabır göstermek bir şeref ve namus olmaktadır. Üstün bir zihniyete ulaşmak, basit şeyleri en değerli olarak görme eğiliminden sıyrılmak zorundayız. Suç, namus, şeref anlayışlarında yapacağımız düzeltmeler bizi bu üstün zihniyete hazırlayacaklardır.

Tanrı İnancı İçin Özet Bilgiler

Ahmet Kayseriliöđlu, Psikolog



UZUN SÖZÜN KISASI

İki yıl önce "Tanrı inancı" konusundaki dizi yazıma geçmişte tıp profesörleri, din bilginleri ve felsefecilerle yaptığım söyleşilerden alıntılar yaparak başlamıştım. Dizinin devamında fizik, kimya, biyoloji biliminden ve yetkin bilim adamlarının kitap-

larından örnekler aktararak, doğadaki akıllara durgunluk veren büyük düzene olan hayranlığımı dile getirmiştim. Bunları görüp, anlayıp, benimsedikten sonra, bu muhteşem düzeni ve bizleri yaratan O Yüce'nin önünde saygıyla eğilmek kalıyordu sadece hepimize..

Sonrasında, kutsal kitaplar ve peygamberlerden inancımızı destekleyecek bilgileri kısaca gözden geçirmiştik. Spiritüel olaylar da inanç serüvenimizde bizlere çok ipuçları sunar. Bu nedenle Türk spiritüalistlerinin yaşadıkları çok ilginç olayları kendi dillerinden sizlere aktarmış, bu arada bizzat tanıklık ettiğim ruhsal araştırmalardan da söz etmiştim.

Batı dünyasında başlayıp, ülkemiz dahil, tüm dünyayı sarmış olan inkârcı materyalist akımın 350 yıllık serüveninin kilometre taşlarına hızlıca göz atmıştık. Günümüzü anlamamız için, yaşanmış olayları ve tartışmaları geçmişin süzgecinden geçirmenin çok gerekli ve yararlı olduğunu bildiğimizden yapmıştık bunu. Kilisenin zulmünün, bilimdışı iddialarının yanısıra, Tevrat ve İncil'deki insan eliyle ekleme ve çıkarmaların, yanlış yorumların da materyalizme katkısı çok olmuştu. Bu nedenle kısaca Kutsal Kitap tartışmalarına da değinmiştik.

Amerika ve Avrupa'da materyalist akımın doruğa vardığı 19. yüzyılın ikinci yarısında bir patlama tarzında peş peşe ortaya çıkan fizik medyumların yarattığı harika olaylardan da bahsetmeden geçemezdik. Üstelik bu medyumlar üzerinde yıllar boyu bir laboratuvar araştırması yapar gibi titizlikle denemeler yapan dünya çapındaki ünlü bilim adamlarını nasıl görmezlikten gelebilirdik? Onların kitaplarından ve bir araya gelerek kurdukları Ruhsal

Araştırmalar Derneğinin yayınlarından alıntılarla, yaptıkları deneyleri ve vardıkları sonuçları okuyucularla paylaşmak benim için keyifli bir görev olmuştu.

Gördüğünüz gibi iki yıl boyunca çok ayrı başlıklar altında konuyu incelemiş olduğumuzdan bunların bir toparlanması gerekiyor. Ayrıca önümüzdeki aylarda, günümüzde ateizmin ilmihali sayılan "Tanrı Yanılgısı" kitabını eleştirirken de bizlere ışık tutacağına inandığımdan, bu uzun yazı dizisini sizlere özet olarak sunuyorum.

TIP PROFESÖRLERİ VE İSTANBUL MÜFTÜSÜ KONUŞUYOR

İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesinin efsanevi fizyoloji profesörü Sadi Irmak'ın sözleri:

"Bir fizyolojist olarak evrende büyük bir düzen ve ahengin varlığını görüyorum. Bunu yaratan zekâya inanma ihtiyacına, belki herkesten fazla zorlayan bir bilim dalının üyesiyim. Yaratılmış şeyler içinde en karmaşık ve en gelişmiş olanı muhakkak ki insan vücududur. Vücut içinde öyle bir olağanüstü düzen ve ayar; daha doğrusu binlerce düzeneğin öyle bir birlikte çalışması görünür ki, bunu tesadüf diye açıklamak

mümkün değildir. Fizyoloji ne kadar iyi bilinirse, bu evrendeki düzen fikri de o kadar samimiyetle kabul edilir. Öte yandan bir insan nasılsa, inandığı Allah'ı da ona göredir. Yani bu büyük düzeni, herkes kendi ölçüsüne göre anlar ve yorumlar. Bununla beraber Allah kavramının en yüce tanımını Kuran'da bulduğumuz şüphesizdir. Nitekim Goethe, Carlyle ve hattâ Einstein'ın Allah görüşleri Kuran'a pek yaklaşır..."

"Vücudun tümü olsun, bölümleri olsun hepsi tabiat kanunlarına göre işliyor fakat bir hedefe yönelik olarak!.. Yani her hücrede faaliyetler adeta bir küçük bilinçle yürüyor. Bu bilinç, bireyi ve türünü mümkün olduğu kadar yaşatma yönünde işliyor. Bu yön tutmayı doğa bilimleriyle açıklamak olanaksız. İşte burada inanma ihtiyacı baş gösteriyor. Her şeye hakim, her şeyi bilen evrensel bir düzenleyici aramaya mecbur oluyoruz..."

"İnsanın ya tamamen cahil, ya da tamamen bilgin olduğu zaman Allah'ı vardır. Orta yerde kaldığı zaman Allah'ını kaybediyor."

İstanbul Üniversitesinin ünlü kadın doğum profesörü Kâzım Arısan'ın sözleri:

"İnsan vücudundaki hücrelerin nasıl akıl almaz bir işbölümü ile çalıştıklarını şu örnek daha güzel anlatacak ve vücudu yöneten manevi bir zekânın var-

lığı daha net görülecek. Vücudumuzun bütün hücrelerinin çekirdeklerindeki kromozom ve genlerinin her bakımdan birbirinin tamamen aynı olduğunu biliyoruz. Gözümüzdeki hücre ile karaciğerimizdeki hücrede bu yönden hiçbir fark yoktur. Buna rağmen her biri nasıl değişik vazifeler görüyorlar? İşte milyarlarca birbirinin aynı hücreyi kendi görevlerine uygun hale getirecek öyle bir düzenek işe karışıyor ki, bu düzen ve ustalık karşısında sadece seyredip sessiz kalmak galiba en iyisi. Mesela karaciğerdeki bir hücreyi ele alalım. Bu hücre belli bir görevi yapacak hale şöyle getiriliyor. Histon denen bir madde ile o hücrenin gen grupları adeta bir kablo ile sarılırmış gibi kuşatılıyor. Sadece o hücreye görevini yaptıracak olan gen açık bırakılıyor. Ve o karaciğer hücresi ancak açık kalan genden gelen emirleri yerine getirdiğinden belirli bir fonksiyon yapıyor. Vücudumuzdaki milyarlarca hücrenin genlerinin yapacağı işe göre histon maddesi ile böyle sarılması ne demektir?!.. Bu tesadüflerle olabilecek bir şey midir? ASLA!.. Mutlaka bilgili ve bi-linçli manevi bir yöneticisi var bedenimizin. Bunu kabul etmek zorundayız."

"Bütün organlarımız harikûlade vazife görecek bir tarzdadır. Geçmiş dönemlerde anlamsız gibi görünen organların varlığından söz edilmişti. Bademcik ve apandisit gibi. Fakat bugün onların da yararlı ve gerekli olduğu anlaşılmıştır. Ben bugün vücudumuzda lüzûmsuz hiç bir şey görmüyo-

rum. Böyle lüzûmsuz bir organdan bahsedilirse bunu bilgimizin eksikliğine yorarım."

"Mutlaka vücudu yöneten manevi bir kudret var. Bir otomobil de fizik ve kimya kanunlarına göre çalışır ama, hem onu yapan bir ustası hem de onu yöneten, hiçbir engele çarptırmadan yürüten bilinçli bir şoförü var. İnsan vücudunu da yöneten böyle bilinçli manevi zekâ mutlaka var. Hepsinin üstünde ise, bu sonsuz evreni ve bu olağanüstü düzeni yaratan Allah var elbette."

İstanbul Müftüsü A.Fikri Yavuz'un sözleri:

"Maddenin hep varolduğu, yaratılmadığı fikrine bilimsel yönden itiraz ederim. Radyoaktif cisimlerin ömürlerinden, evrenin yaşından bugünkü bilim söz etmiyor mu? Hattâ bu hususta değişik yöntemlerle rakamlara bile ulaşılar. Maddenin yaşını birkaç milyar yıl olarak hesaplıyorlar. Demek ki bir başlangıcı var. Böylece madde yoktan ve kendi kendine varolamayacağına göre bir Yaradan fikri kendiliğinden ortaya çıkıyor. "

"Materyalistlerin bazıları maddenin ezeli yani yaratılmamış olduğunu iddia ediyorlar. Bilimsel sonuçlara aykırı olmasına rağmen, maddenin sonsuzdan beri mevcut olduğunu kabul ediyorlar, böyle bir şeyi düşünebiliyorlar da neden maddi olmayan, hem de bilinçli ve en

büyük bilgiye sahip, herşeyi yaratan bir Allah'ın sonsuzdan beri varolduğunu, yani yaratılmamış olduğunu kabul edemiyorlar."

CANLILARDAKİ HARİKA DÜZENEKLERDEN ÖRNEKLER

**Yabani arılardan Ammophile, yumurtadan çıkan yavruları taze etle beslensin diye üzerine yumurtlayacağı tırtıla 9 iğne batırır. Hepsi de 9 hareket merkezi olmak üzere. Tırtıl ölmez ama felç olup hareket edemediğinden yumurtaları üzerinden silkeleyemez. Ve böylece yumurtadan çıkan yavrular tırtılı afiyetle yerler. Büyüdüklerinde onlar da bir başka tırtıla 9 iğne batırarak nesillerini sürdürürler.





***Bal arıları düzgün altıgen prizma olarak yaptıkları peteklerinin ortasındaki 3 eşkenar dörtgenden oluşan kapaklarını 70 derece 32 dakikalık eğimle yaparlar. Yüksek matematikçiler türev hesaplamalarıyla en az balmumu harcanması için zaten 70 derece 32 dakikalık eğim olması gerektiğini buldular. Arılar, bizim içgüdü deyiverip açıkladığımızı sandığımız bu işlemi milyonlarca yıldır yapıyorlar. Arılara böyle davranmalarını kim vahyetti acaba? Ne dersiniz?..*

****** Bir tıp profesörü, bir genetik bilgini olmadan, bir ilk çağ bakışıyla bile vücudumuzu incelemek yapısındaki ustalığı fark edip hayran kalmamız zor olmasa gerek. İskelet yapımızdaki düzeni ayak tabanımızda ufak bir kavisle bizleri düztabanlıktan kurtaran

ustalığı görmek için bilgin olmaya ihtiyacımız yok. En kıymetli organımız beynimiz sağlam kafatası içinde korunur, hassas kalbimiz göğüs kafesi arkasında saklanırken şiddetli olmayan bir yumruğu midemize yediğimizde nihayet bayılırız. Hepsi o kadar. Ya kalbimiz açıkta bırakılıp yumruğu yese idik sağ insan kalır mı idi? Burnumuz sereserpe açıkta öylece duruyor. Dış etkilere son derece duyarlı gözümüz de öyle olsa idi ortada gören insan kalır mıydı? Önce içeri doğru çekilip aksiliklerden korunmuş. Ama bununla yetinilmemiş kaş, göz kapağı, kirpik, gözyaşı gibi desteklerle iyice güvence altına alınmış. Tam da duyma merkezimizin başına kulak kepçesinin yerleştirilmesinde bir bilgi ve hüner olduğunu, tesadüfen orada bulunmadığını anlamak için ilk çağ insanı görüşüyle bile düşünerek bakmamız bize yeter de artar bile. Hele bir de biraz bilgimizi arttırıp dikkatli gözlerle bakınca neler görmekteyiz. Nefes ve yemek borusunun birleştiği yere konan küçük dil lokmaları yutarken nefes borusunu kapatarak yemekleri mideye gönderir. Aksilik bu ya, yutarken konuşmayı sürdürürsek küçük dil devre dışı kalır diye de yeni bir önlem alınmış. Nefes borusu başındaki duyarlı tüyler hemen kasılmayı sağlar ve öksürterek yemekleri dışarı püskürtür. Eğer akciğerlere gitseydi zatürree olmamız işten bile değildi. Gerçekten bedenimizin yapısı o kadar karmaşık, o kadar mükemmel olmasaydı bunca tıp kitabı kütüphaneleri alabilirdiğine doldurur muydu?



*Carl Brenders - Sweet Water Mussel & Fish
(Tatlı Su Midyesi ve Balık)*

**Harvard Üniversitesi Evrim Biyolojisinin Darwin'ci profesörlerinden Stephen Jay Gould kitabında "Benim Gözdem" diye bahsettiği tatlı su midyesinden hayranlıkla söz eder. Dip çökeltilerde gömülmüş ama arkası dışta kalan bu midyenin, bu dış bölgesinde bir yapay balık oluşur. Sanki gerçek imiş gibi kanatçıkları ritmik hareketler bile yapar. Bu sahte balık süs diye durmaz orada. Başka balıkları kendisine çeksin ve midyenin suya salacağı larvalar onların solungaçlarında büyümelerini tamamlasın diye oraya bir sahte balık yerleştirilmiştir. Bunu kim düşünüp hesaplayıp koydu acaba?!..

**Yeşil yapraklar Güneş ışığından yararlanarak fotosentezle karbondioksit ve suyu birleştirerek hepimizin gıdası olan organik maddeleri oluştururlar. Yapraklarda öyle ince düzeneklerle bu başarıyor ki, çok istediğimiz ve de çok ihtiyacımız olmasına rağmen bir benzerini bile yapamadık.

** Suyun 130 metre yüksekliğindeki ulu ağaçların en üst dallarına kadar ulaşabilmesi nasıl mümkün oluyor? Bilim adamları yıllarca uğraştıkları halde doyurucu bir açıklamaya hâlâ kavuşmuş değiliz.

Özetimizi gelecek sayıda tamamlayacağız.





Can Yücel

*Bir damlacık sudan
Nasıl yaratıldığını fark etmeli.
Anne karnına sığarken
Dünyaya neden sığmadığını
Ve en sonunda bir metre karelik yere
Nasıl sığmak zorunda kalacağını
Fark etmeli.
Şu çok geniş görünen dünyanın,
Ahirete nispetle
Anne karnı gibi olduğunu
Fark etmeli.*

*Henüz bebekken
“Dünya benim!” dercesine
Avuçlarının sımsıkı kapalı olduğunu,
Ölürken de aynı avuçların
“Her şeyi bırakıp gidiyorum” işte!
dercesine apaçık kaldığını
ve kefenin cebinin bulunmadığını
Fark etmeli.
Baskın yeteneğini
Fark etmeli .
Sonra Azrail'in her an
Sürpriz yapabileceğini,*

*Nasıl yaşarsa
Öyle öleceğini
Fark etmeli insan.*

*Hayvanların yolda, kaldırımında, çöplükte
Ama kendisinin
Güzel hazırlanmış mükellef bir sofrada
Yemek yediğini
Fark etmeli.*

*Yaratılmışların en güzeli olduğunu
Fark etmeli*

*Ve ona göre yaşamalı.
Gülün hemen dibindeki dikenini
Dikenin hemen yanı başındaki
Gülü fark etmeli.*

*Evinde kedi, köpek beslediği halde
Çocuk sahibi olmaktan korkmanın
Mantıksızlığını fark etmeli.
Eşine "Seni çok seviyorum!" demenin
Mutluluk yolundaki müthiş gücünü
Fark etmeli.*

*Dolabında asılı yirmi beş gömleğinin
Sadece üçünü giydiğini ama
Arka sokaktaki komşusunun
O beğenilmeyen gömleklere
Muhtaç olduğunu fark etmeli.
Zenginliğin ve bereketin
Sofradayken önünde biriken
Ekmek kırıntılarını yemekte
Gizlendiğini fark etmeli.
Annesinden doğarken
Tertemiz teslim aldığı gırtlaklarını ve
Aşırı beslenme yüzünden sarkan göbeğini
Fark etmeli.*

Fark etmeliyiz çok geç olmadan...

*Ömür dediğin
Üç gündür,
Dün geldi geçti
Yarın meçhuldür...*

O halde ömür dediğin bir gündür, o da bugündür...

Az Seçilen Yol

Güngör Özyiğit, Psikolog



Atina'nın en ünlü hayat kadını bir gün Sokrates'e rastlar. Her zamanki gibi bir kaç kişiyle konuşmaktadır. Yanına sokulur ve yalnız onun duyabileceği bir sesle "Neden?" diye sorar "Senin gibi bir bilgiyi bu kadar az insan dinliyor? Oysa bütün Atina'nın burada olması gerek. Hani saygıdeğer insanlar, politikacılar, din adamları, aydınlar neredeler?" Sonra bu saydık-

larının nerede göründüklerine değinerek şu saptamada bulunur: "Bir gün benim evime gel Sokrates; hepsini sıraya girmiş olarak göreceğinden emin olmalısın."

Bunun üzerine Sokrates "Haklısın" der "Çünkü sen evrensel bir arzuyu tatmin ediyorsun. Ben ise sadece gerçeğe gönül vermiş pek az insanı, bu iş için

seçilmiş pek az kişiyi buraya çekebiliyorum. Diğerleri bendeki ışığı görmiyor, gerçeğin kokusunu alamıyorlar. Dahası onlara sözlerimle ayna tuttuğumdan, aynada gördükleri kendi görüntülerinden kaçıyorlar. İkimiz de birer mıknatısız. Ne var ki, sen bedenleri, ben hazır ruhları kendime çekiyorum. Ve bilmelisin ki, gerçek yolu hem seçen hem seçilen için az seçilen bir yoldur. Bu yola hemen her devirde çok kişi çağırılır; ama az kişi seçilir."

Farkındalığı yüksek olan hayat kadını bu sözlerin etkisiyle değişime uğrar. Sokrates'in gözlerinin içine bakar, oradaki ışığı görür. Sonra da "Sokrates, beni de sadık bir izleyicin olarak kabul et" der. Orada kalır ve kök salar.

KİM DAHA ÖZVERİLİ

Seçimin değeri, seçilen şeye göre anlam kazanır. Günün birinde Ramakrişna'ya bir adam gelir, ayaklarına kapanır, Ramakrişna'yı övgülerle göklere çıkarır. Ve "Siz ne mükemmel bir insansınız, dünyadan vazgeçtiniz, özverinize hayranım" der.

Ramakrişna gülümseyerek dinler adamı ve "Biraz bekle, o kadar ileri gitme. Belki de gerçek bunun tam tersi" der. Adam şaşkınlıkla sorar: "Nasıl yani?" Ramakrişna yanıtlar: "Ben hiçbir şeyden vazgeçmedim, sen vazgeçtin. Asıl büyük özveride bulunan sensin. Şaşkınlığı daha da artan adam "Ben mi vazgeçtim? Ne diyorsunuz siz? Beni tanımıyorsunuz. Ben dünyevi



bir insanım. Aç gözlü, hırslı, dünyaya düşkünlük gösteren biriyim. Benim özveride bulunduğumu söylemekle şaka yapıyorsunuz herhalde" der. Ramakrişna sakin, huzurlu haliyle gerçeği dile getirir. "Dinle dostum, şaka yapmıyorum. Her ikimizin de önünde iki olasılık vardı. Sen dünyayı seçtin ve Tanrı'dan vazgeçtin. Ben ise Tanrı'yı seçerek dünyadan vazgeçtim. Bu durumda hangimizin vazgeçtişi daha özverili? Sen daha büyük, daha değerli olandan vazgeçtin ve anlamsız olanı seçtin. Ben anlamsız olandan vazgeçtim ve değerli olanı seçtim. Bir elmayla bir taşın olduğunu varsayalım. Sen taşı seçtin, ben elmayı. Şimdi de kalkmış, bana ne kadar özverili bir vazgeçişte bulunduğumu söylüyorsun. Aklını mı kaçırdın yoksa?!"

Ramakrişna'ya hak vermemek elde değil. Buda, İsa, Muhammed dünyayı bırakıp, isteklerini O'na satmakla en kârlı ticareti yaptılar. Gerçeğin sözcüleri olarak, kutsal olana katıldılar ve varoluşlarının bayramını kutladılar.

YAŞAYARAK AŞMAK

Prens Sidharta sarayını, ailesini (güzel karısını ve çocuğunu) terk eder. Biri ona bunun nedenini sorduğunda "Hiçbir şeyin kalıcı olmadığı yerde kalmanın ne yararı var" der. Öylece göçücü olanın geçici olana fazla bağlanmaması gerektiğini söyler. Çocuk da, karısı da, kendisi de nasıl olsa bir gün ölecektir. Bebeği daha dün doğmuştur. Bir gün önce yoktu. Bir süre sonra yine olmayacak. Sidharta son bir kez karısını ve bebeğini görmek üzere yatak odasına girer. Karısı bebeği ile birlikte uyumaktadır. Veda etmek ister; ama onları masum uykularından uyandırmaya kıyamaz. Özel yaşamının bir parçası olan bu güzelliğe sırtını döner ve gider. "Neden bütün bunları terk ettin?" diye sorulduğunda ise şu karşılığı verir: "Ben hiç değişmeyi arıyorum. Çünkü değişen şeylere tutunursam, sonuç hayal kırıklığı olacak. Bu yüzden ben, hiç değişmeyen peşine düşüyorum, onu arıyorum. Eğer hiç değişmeyen bir şey varsa, o zaman hayatın bir anlamı ve değeri vardır. Aksi halde her şey boşuna..." Ve Sidharta aydınlanıp Buda olduğunda tüm öğretisini değişime ve değişmeye dayandırır. Yapılması gereken ne değişime tutunmak, ne de ondan kaçmaktır. Esas olan, değişim



aracılığıyla değişimi tüketmek, yaşayarak onu aşmak ve değişmeye ulaşmaktır. Aydınlanmaya erişen, dünyayı değiştirmeye çalışarak değil, kendini değiştirip dönüştürerek bunu başarır.

KENDİ OLMAK

Biri Zen Ustası olan Bokuju'ya gelir. Bokuju'nun ustası çok ünlü, çok bilge biriymiş. Gelen kişi Bokuju'ya sorar: "Sen gerçekten ustanın yolunu izliyor musun?" Bokuju: "Evet, yolumuz bir" der. Soruyu soran adam bu cevaptan rahatsız olur. Çünkü ülkenin her yerinde Bokuju'nun, ustanın yolunu izlemediği bilinirmiş. O nedenle adam "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun? Senin ustanı izlemediğini hemen herkes biliyor. Sen ise ustanı izlediğini söylerken neyi kastediyorsun?" diye sorar. Bokuju'nun yanıtı pek yamandır: "Ustamı izliyorum. Çünkü benim ustam, kendi ustasını hiç izlememiş.

İşte ondan öğrendiğim esas bu. O kendisi olmayı başarmıştı, taklit değil, orijinaldi. Ben de kendim olma yoluyla, onun yolunu izledim." Gerçekte bir Buda, bir İsa, bir Muhammed böyle izlenir. Onlar benzersizdirler, biriciktirler. Onlara benzemek ve onları izlemek isteyenler de benzersiz olmalıdırlar. Gerçek ustalar, her insanın gerçek özünü bulmasına ve kendisi olmasına yardım ederler.

Ustalara takıntılı olanlar, kendilerine kapalı kalırlar, kendi özlerine yabancılaşırlar. Sürekli ustayı kopyalamaya çalışarak, taklitçilik yaparlar. Ne usta gibi olurlar ne de kendileri gibi. O yüzden ustaları bu kafayla izleyenler, birbirlerine düşman olurlar. Oysa İsa, Musa, Buda, Muhammed hiç sorun olmadan birlikte barış içinde yaşayabilirler. Ayrıca birbirlerinin varlıklarından sevinç duyarak büyük keyif alırlar. Ama onları izlediklerini söyleyenler, ne yazık ki bunu başaramazlar ve başaramamışlardır da.

Ustaların asıl amacı, insanları kendilerine uydurarak, uydu bireyler yaratmak değil, fakat insanın gerçek benliğini, tanrısal özünü bulmasını, öylece kendisi olmasını sağlamaktır. O zaman sorun çözüme ulaşır; içte ve dışta kavga biter.

YAPMAK MI? OLMAK MI?

İnsanlar genelde aymazlık uykusundadırlar. Farkına vardıklarında ve uyanık olduklarında dönüşüm gerçekleşir.

Nan-in isimli Budist keşişe bir kasap gelir. Adam bildiğimiz kasap. Nan-in ise şiddete karşı bir Budist. Adamın mesleği şiddete dayalı. Gün boyu hayvanları kesip doğruyor. Kendisi de bunun farkında olarak sorar: "Ben ne yapabilirim, mesleğim şiddet içeriyor. Yeni bir insana dönüşmem için mesleğimi mi bırakmalıyım?"

Nan-in şöyle der: "Biz senin ne yaptığınla değil, ne olduğunla ilgileniyoruz. O nedenle sen ne yapıyorsan, onu yapmayı sürdür. Ne var ki, daha uyanık ol. Keserken uyanık, meditasyon dolu ol."

Nan-in'in yandaşları bu söylemden rahatsız olurlar. İçlerinden biri, bu uygulamaya karşı çıkarak şunları söyler: "Bu yaptığımız doğru değil. Biz senin gibi birinden, kasabın kasap kalmasına izin vermeni beklemezdik. Adam sorduğunda işini bırakmasını söylemeliydiniz. Adam zaten hazırды buna." Bu itiraza Nan-in'in şu şekilde karşılık verdiği söylenir: "Kasabın mesleğini kolayca değiştirebilirsin. Dediğiniz gibi zaten o da hazırды buna. Ama böyle yapmakla bilincin niteliğini değiştiremezsin. O hâlâ ve yine de kasap olarak kalır."

Sonuçta kendini ve diğerlerini kandırılmış olur. Nice sözde ermişler vardır; ama kasap kalmışlardır hep. Nitelikleri, tavırları, bakışları kınayıcı ve şiddet doludur... Kendileri gibi olmayanları günahkâr olarak görürler ve cehenneme lâyık bulurlar. O sebeple

Nan-in değişimin içte başlaması gerektiğine dikkati çekerek şöyle konuşur: "Bu yüzden onun dışsal yaşamını değiştirmek yerine, onun özüne yeni bir nitelik getirmek daha iyi. Aynı zamanda onun kasap kalmasına izin vermek de iyi. Aziz olursa, hep kasap olarak kalır, çakma aziz olur. Egosu güçlenir. Oysa şimdi şiddetten rahatsız oluşunun farkında. Yani değişime ve dönüşüme hazır. Ama bu kadarı yetmez. Yeni bir zihin niteliği oluşmalı. Bunun için de bırakın, meditasyon yapın."

Bir yıl geçer aradan adam gene gelir. Tamamen farklı biri olmuştur. Yine kasaplık yapmaktadır. Yaptığı aynı olsa da adam değişmiştir. Hayvanları kesmesine keser ama, adamın tüm hayatı meditasyon olmuştur. Adam kasap olmaktan çıkmış, kasaplık adamın rolü olmuştur. Ustasına sorar: "Şimdi bana ne yapmamı söyleyeceksiniz?"

Nan-in der ki: "Artık bana gelme. Bırak, farkındalığın, uyanıklığın sana yol gösterebilir..."

İnsanın bilincinin niteliği değiştiğinde tamamen farklı biri olur. "El işte, gönül oynasta" hesabı, böyle bir değişimden sonra insanın ne yaptığı değil, ne olduğu önem kazanır.

Biri Sokrates'e nereye gitmek istediğini sorar. Bilgenin yanıtı şu olur: "Cennet ya da cehennem var mı bilmiyorum? Oradalar mı, degiller mi hiç bilmiyorum. O yüzden bir seçim

yapmayacağım. Tek duam şu: Her nereyeysem uyanık olayım. Cehennem ya da cennette olmanın önemi yok. Çünkü tamamen uyanık isen cehennem kaybolur. Zira cehennem, senin farkında olmamandır. Eğer tamamen farkındaysan cennet gerçekleşir. Cennet, senin tam da farkında olma halindir. Böyle olursan cennete gitmezsin; cennet sana gelir. Bahar gibi gelir, içinde çiçekler açar, kuşlar öter, coşku ile dolarsın."

ÖNCE KENDİNE YARDIM

Biri Buda'ya sorar: "Dünyaya yardım etmek için ne yapabilirim?" Buda'nın gülerek şunları söylediği anlatılır: "Hiçbir şey yapamazsın. Çünkü ortada henüz sen yoksun, egon var. Sen yokken nasıl bir şey yapabilirsin ki? Dünyayı bir kenara bırak. Dünyaya nasıl hizmet edebileceğini, başkalarına nasıl yardım edeceğini düşünme. Bu düşünceler seni senden uzaklaştırır, kendinden kaçmana yol açar. Sen önce OL, sen ol, varlığını fark et. O zaman her yaptığın bir hizmet olur. O zaman varlığın bir duaya dönüşür. Dönüm noktası varlığındır. Bu aynı zamanda kendi benliğinde devrim yapmandır. Sen huzuru bulmadan, 'Nasıl insanlara huzur verebilirim?' diyorsun. Sen önce kendi içinde huzuru bul. Sonra senin gönlün herkes için serin bir yer olur. Şunu da bil ki, değişim içten dışa doğrudur. Dışsal devrim yüzeyseldir, içteki öze işlemez. Oysa içten değişim gerçek devrimdir. En içteki çekirdek değişirse, dış da ona göre şekil alır."

İnsanların çoğu yaşam boyu kendileri ile karşılaşmaz. Kendisi ile yüzleşmez. Hep kaçar kendinden. Ego denilen sahte benliği kendisi sanır. Kendi varoluşunun gerçeğine varamayan, bunun farkında olmayan, varoluşa ne gibi bir katkıda bulunabilir?

Gurdjieff izleyicilerine şunu söyler: "Bana ne yapacağını sorma. Hiçbir şey yapamazsın. Çünkü birşey yapman için önce sana ihtiyaç var. Ve sen orada değilsen, bunu kim yapacak? Sen yapmayı düşünebilirsin sadece, ama hiçbir şey yapamazsın."

EGO'NUN OYUNU

Ego öyle sinsidir ki, sana kendini sen diye tanıtır. Ego'nun sen olduğunu sanırsın. Şöyle ki, iki kelebek New York semalarında kanat çırpıyorlarmış. Empire State gökdeleninin yanından geçerlerken, erkek kelebek dişi kelebeğe şöyle der: "Biliyor musun istesem bir darbeye bu binayı yıkarım." Yakınlarda bir bilge bunu duyar ve erkek kelebeği çağırarak sorar: "Sen ne diyorsun? Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu? Gökdeleni bir darbeye yıkamayacağını çok iyi biliyorsun herhalde. Öyleyse ne diye böyle bir palavra atmaya gerek duydun?" Erkek kelebek: "Beni affedin bayım, çok üzgünüm. Yalnızca kız arkadaşımı etkilemek istedim" der. Bilge adam "Yapma" der ve kelebeği gönderir. Erkek kelebek kız arkadaşının yanına döndüğünde, kız arkadaşı sorar: "Bilge adam sana ne söyledi?" Erkek böbür-

lenerek der ki: "Çok korkmuş, gökdeleni yıkacağım dediğimi duymuş. Bu yüzden sadece "Yapma!" dedi.

Bu hep böyle olur. Bilgelerin dedikleri farklı anlamlar yüklenerek aktarılır. Her şeyi kendi çıkarına kullanan ego, bilge sözlerini de işte böyle sömürür. Bu senin, sen zannettiğin ego'nun dilidir. Ve hem seni, hem herkesi kandırır durur.

İnsan ego'yu bırakırsa boşluğa düşeceğini, karanlıkta kaybolacağını sanır. Oysa o boşluk tüm varlığı kuşatan, içine alan, varlığın kaynağı olan yokluktur. Ve aslımızı ancak orada bulabiliriz.

Hak yolcusu bir sufi bir yolculuğa çıkar. Karanlık bir gecede yolunu kaybeder. Öyle ki bir adım önünü göremez olur. Boşluğa adım atar. Uçuruma düşmek üzere iken, bir dala tutunur ve canını kurtarır. Dua etmeye başlar. Ve birinin onu tutup yukarı çekmesi için "Kimse yok mu?" diye bağıırır. Sadece sesinin yankısını duyar. Elleri soğuktan donmak üzeredir. Ve dalı tutmaya takati kalmamıştır artık. Eninde sonunda dal elinden kayacaktır. Sonrası uçuruma düşüp ölmektir. Nihayet düşer ve dans etmeye başlar. Meğer aşağısı uçurum falan değilmiş. Dal yere yakınmış. Eli daldan kayınca yere inivermiş. Onca zaman boşuna korkup acı çekmiş.

Yüzeydeki dallara tutunup kalanlar için durum biraz buna benzer. Yüzeyi, çeperi bırakan, gerçeğin kucağına düşer. Her türlü korkudan kurtulur.

Gerçek benliğini bulur ve hayat onun için bayram olur.

GERÇEKLE YAŞAMAK

Bir Müslüman, bir Hıristiyan ve bir Musevi'ye üçüne birden aynı soru sorulur: "Bir tsunami ile denizin dalgaları karayı kaplasa ve sizleri boğsa ne yapardınız? Hıristiyan hemen cevaplar: "Kalbime haç çizerim ve beni cennete alması için Tanrı'ya dua ederim." Müslüman'a gelince o şöyle söyler: "Allah'ın adını anarım. Kelime-i şahadet getiririm. Kaderim buymuş derim ve boğulurum." Yahudi ise der ki: "Tanrı'ya şükrederim. İradesini kabul ederim ve suyun altında yaşamayı öğrenirim."

Gerçek için ölmek ve ölmeyi kabullenmek bir erdemdir elbet. Ama gerçekle yaşamayı öğrenmek, zor koşullarda bile bir şekilde yaşamanın yolunu bulmak da övülesi bir hüner olsa gerek.

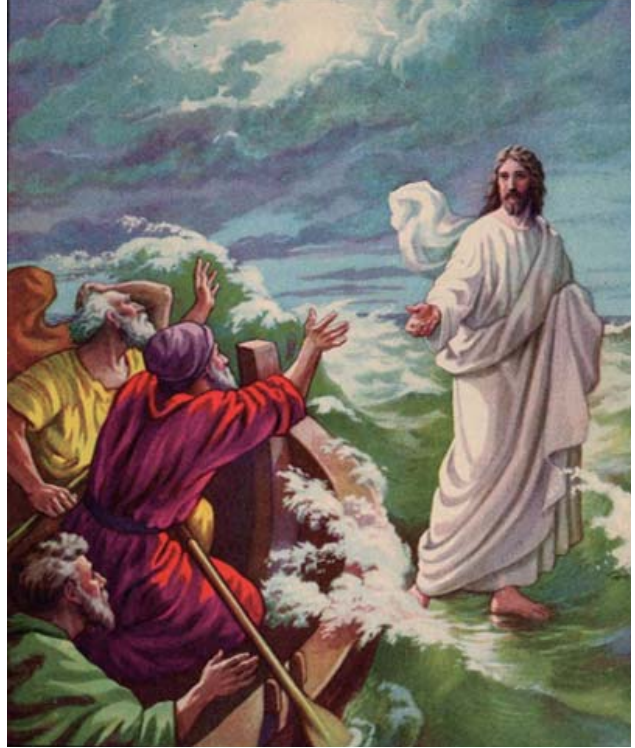
İSA VE HAVARİLER

Havariler kayıkla giderlerken birden bir fırtına kopar. Kayık sallanmaya başlar. Devrildi devrilecek. Havariler korkudan ağlamaya "İsa bizi kurtar" diye bağırmaya başlarlar. Ve İsa'nın su üzerinde yürüyerek onlara doğru geldiğini görürler. İsa onlara "Ey az inananlar, ne öyle

şaşkınlıkla bakıyorsunuz.

Görüyorsunuz ki suda yürüyorum. Siz de yürüyebilirsiniz. Haydi gösterin inancınızı" der. Havariler birbirlerine bakışırlar. İçlerinden biri, suda yürümeye cesaret eder ve yürütür de. Kendi gözlerine inanamaz. İsa'ya yaklaştığında "Bu nasıl oluyor?" diye sorar ve sormasıyla birlikte suya batar. İsa tekrar "Ey az inanan adam, yürüyordun ya. Neden, nasıl diye sordun da mucizeyi bozdun" diye çıkışır.

Mantık hep sorar ve sorgular. Yine akıl ve mantık yolu ile varılan iman ve teslimiyet ise, bütün soruların son bulmasıdır. İşte o noktada, başka bir evren yasası devreye girer de mucize gerçek olur.

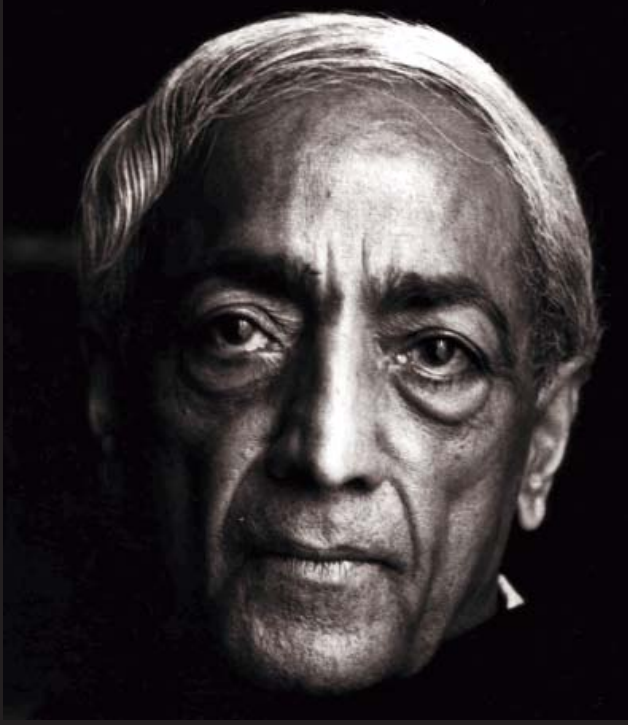




Yaşam ve Ölüm

*Uyku da ölümden bir bölüm
Yarım ölüm...
Şairin dediği gibi
Uyudun, uyanamadın olacak...
Ya bütün bir hiçlik,
Hiç yaşanmamış gibi güya,
Ya da sanki yaşıyormuş gibi bir rüya...
Yoksa yaşarken de mi insanlar uykuda?
Ölünce mi uykudan uyanırlar yoksa?
Yaşam - ölüm sürekli birbirini izler,
Gece - gündüz gibi biri diğerini gizler..*

Güngör Özyiğit



Jiddu Krishnamurti

Hayatı ve Sevgi Üzerine Düşünceleri

Özetleyen: Nihal Gürsoy

*Tek amacım var. İnsanın özgürleşmesi.
İnsana sınırlarını yıkmak konusunda yardımcı olmak..*

Tüm yaşamı boyunca insanlığın ve insanın özgür olması için, gerçek özgürlüğün ne olduğunu göstermeye çalıştı. İnsanın kendisini keşfetmeye ve varlığının doğasının anlamaya yöneldiği yaşam sürecinde kesinlikle gerçekten özgür olması gerektiğini söyledi. Onun özgürlük düşüncesine ve kavramların özüne ilişkin bakış açısına önümüzdeki sayımızda daha geniş olarak yer vereceğiz. Krishnamurti'nin yaktığı ateş, elden ele yayıldı. Bazı mistik öğretmenler, gurular, din adamları ve liderler gibi korkutarak, inandırmaya çalışarak, sadakat isteyerek, kendine payeler çıkararak ya da paralar toplayarak değil, bir arkadaşın bir arkadaşla konuşması gibi doğal, doğrudan, felsefelere dalmadan, yönlendirilmeden konuştu.

1960'lı yıllardaki öğrenci hareketleri, müzik grupları, felsefeciler, çiçek çocukları ve hâtta kuantum fizikçileri kendisinden etkilendiler ve yeni bir dünyaya gözlerini açtılar.

Henry Miller, G.B. Shaw, Aldoux Huxley, Halil Cibran, Anne Morrow Lindenbergh, Francis Hackett, Dr. David Bohm, Charlie Chaplin gibi aydın, yazar, filozof, sanatçı, bilim adamı olan pek çok kişi bu düşüncelerin ışığında yol aldılar. Amerika'da eğitime dair yazdığı yazılar, mektuplar dikkate alındı. Ciddi bir biçimde incelendikten sonra Krishnamurti'nin önerdiği yeni bakış açısını temel alan okullar açıldı. Krishnamurti, 1988 yılında İlhan Güngören vasıtasıyla

basılan "İç Özgürlük" isimli kitap sayesinde geç de olsa ülkemizde de fikirlerini duyurdu. 1895 yılında geldiği dünyamızdan 1986 yılında ayrıldı. Ölmeden önce, anlattığım şeylerin özüdür diyerek ardından öğretilerinin çekirdeğini bıraktı. (The Core of Teaching). Pek çok kişi tarafından modern zamanlarda, insan bilincini en derinden etkileyen insan olarak görüldü.

Gerçeğe herhangi bir biçimsel din, felsefe ya da tarikat yoluyla yaklaşılmayacağını açıkladı. Hiçbir yetki istemediği gibi, kimsenin kendi müridi olmasını da arzulamadı. Toplumda gerçekleşecek köklü bir değişimin ancak "bireysel bilinçlilikte bir dönüşüm" ile olanaklı olduğu şeklinde düşünüyordu. Dinsel ve milliyetçi koşulların bölücü sınırlayıcı, ayırıcı etkilerinin dışında, hep insanı tanımaya çalıştı. Bütün organize dinleri aşan bir yaşam biçimine işaret ederek, yeni bir bakış açısı, anlam ve içerik getirdi. Herhangi bir öğreti veya felsefe getirmek yerine, gündelik yaşamımızda her birimizi ilgilendiren şeylerden konuştu. Yaşam sorunlarından, bireyin güvenlik ve mutluluk arayışından, insanın hırs, şiddet, korku ve acı gibi içsel yüklerinden kurtulma ihtiyacını ele aldı. Sadelikten ayrılmadan sürdürdüğü yaşamı, insanlık için gerçek bir hediye idi.

"Şarkı dinlemek için burada değilsiniz. Bizim yapmaya çalıştığımız şey, kalbimizdeki şarkıyı bulmak. Başkasının şarkısını dinlemek değil.

Birçok insan başkasının şarkısını dinlemeye alışmış, dolayısıyla kalpleri boş, her zaman da boş olacak..."

12 Mayıs 1895 yılında Hindistan'ın Madanapalle bölgesinde çok çocuklu Brahman bir ailenin sekizinci çocuğu olarak dünyaya geldi. İnançlı bir aileye sahip olan Krishnamurti'nin ismi de Tanrı Krishna'ya saygı ve sevgilerini belirtmek üzere ailesi tarafından özellikle seçildi. Çocukluğunda çok cömert, içe dönük ve sessizdi. Saatlerce evin pencerelerinin önünde oturup düşüncelere dalar, uzaklara bakardı. Doğaya derin bir ilgisi vardı, kayaları, topağı, böcek ve hayvanları ağaçları ve yaprakları incelerdi. Kendisiyle hizmetçiler arasında hiçbir ayırım gözetmezdi. Henüz on yaşındayken annesini kaybetti. Babası ise annesinin ölümünden sonra çok sayıdaki çocuğa bakamaz hale geldi. Babası Helena Blavatsky tarafından 1831 yılında kurulan "Theosophical Society" adlı bir derneğin üyesiydi. Derneğin amaçlarından biri de insanlığı Dünya Öğretmeni Maitreya'nın yeryüzüne yeniden geli-



şine hazırlamaktı. Madam Blavatsky öldükten sonra bu sorumluluğu Annie Besant ve C.W. Leadbeater üstlenmişlerdi. 1909 yılında Krishnamurti ve kendisinden üç yaş küçük kardeşi Nityananda'yı kumsalda oynarken gören Leadbeater çok etkilendi. Bu çocuk henüz on üç yaşındaydı ve aurası bencillikten bütünüyle arınmıştı. Aradıkları dünya öğretmeninini Krishnamurti olabileceğini düşünerek onu ve kardeşini derneğin genel başkanı Besant'a tanıştırdı. Besant, bu iki kardeşten öylesine etkilendi ki, onların eğitimini üstlendi. Theosophical Society'nin önderleri, Dünya Öğretmeni'nin Krishnamurti bedeninde geri gelişine hazırlanmak amacıyla 1911 yılında Doğu Yıldızı Örgütü'nü (Order of the Star in the East) kurdular ve örgütün başına Krishnamurti'yi getirdiler. Artık Krishnamurti çocuklara ve büyüklere ders veriyor ve Annie Besant'la birlikte yurt dışına çıkarak konuşmalar yapıyordu. 1911 yılında kendisine verilen "Akyone" adı altında At the Feet of the Master (Ustanın Dizinin Dibinde) başlıklı ilk kitabı yayınlandı. Besant, kitaba yazdığı önsözde bu kitabın Krishnamurti'nin dünyaya sunduğu ilk armağan olduğunu yazıyordu. İngiltere'de on yıl eğitim gördü, 1920 yılında Paris'te Sorbonne Üniversitesine yazıldı. Bir İngiliz Lordu gibi yetiştirildi. Bu sırada kardeşinin beklenmedik bir şekilde rahatsızlanmasının üzerine Hindistan'a döndü. 1922 yılında kardeşiyle birlikte geldiği Kaliforniya'nın Ojai bölgesinde geri kalan bütün yaşamını değiştirecek bir

deneyim yaşadı. İki hafta boyunca her gün otuz dakika meditasyon yaptı, bu iki hafta sonunda ensesinde büyük ağrılar duymaya başladı. Öylesine duyarlı ve açık bir hale gelmişti ki en küçük sesleri bile algılayabiliyordu, içini bir ateş sarmıştı. Bu hali birkaç gün sürdü. Krishnamurti bunun hemen akabinde bir ağacın altında oturmuş dinleniyorken yaşadığı olağanüstü deneyimi şöyle dile getirmiştir: "... Bedenimden çıktığımı duyumsadım. Ağacın narin, yumuşak yapraklarının altında oturduğumu gördüm. Yüzüm doğuya dönüktü. Bedenim önümde duruyordu ve başımın üstünde parlak ve apaçık yıldızı (gelen varlığın sembolü yıldız idi) görüyordum."

Krishnamurti bu deneyimi yaşadığında yanında kardeşi Nityananda da vardı. Nityananda, o gün yaşananları şu sözlerle anlatmıştı: "Her yer ulu bir varlıkla doldu, dizlerimin üzerine çöküp yere kapanmak istedim. Hepimizin kalbindeki Büyük Lord'un geldiğini biliyorduk onu göremesek de varlığının görkemini duyumsuyorduk. Sonra Rosalind gözlerini açtı ve gördü. 1924 yılında Hollandalı soylu Baron van Pallandt Ommen'deki şatosunu Krishnamurti'ye armağan etti. Krishnamurti burada binlerce kişiye konuşmalar yaptı. 1925 yılında kardeşi Nityananda'nın ani ölümü onu çok sarstı. Bütün bunlar gerçekleşirken Krishnamurti kendisini içinde bulunduğu organizasyon ve ortamdan uzaklaşmış hissediyordu. Kaliforniya'da yaşadığı yıllarda düşüncelerinde büyük değişimler olmaya başlamıştı. Gün

**Gözetleyen gözetlenendir*

**Sen dünyasın*

**Bilgi yüklü bir zihin özgür bir zihin değildir*

**Eğer dinleyecek, yaşayacak, yüzünü sonsuzluğa dönecek sadece beş kişi varsa, benim için yeterlidir.*

**Tek amacım var. İnsanın özgürleşmesi. İnsana sınırlarını yıkmak konusunda yardımcı olmak.*

**İnsanlar; hızla akan yaşam nehrinin yanında kendilerine küçük bir havuz kazarlar, işte o havuzda kokuşur, o havuzda ölüp giderler.*

**Bu denli hastalıklı bir topluma iyi eklemelenmiş olmak, sağlıklı olmanın bir ölçüsü olamaz.*

**Dünyayı ve dünyadaki şeyleri sevmediğimiz, onlardan yalnızca yararlandığımız için yaşamla bağımızı yitirdik. Şefkât duygumuzu, duyarlılığımızı, güzel şeylere tepkimizi yitirdik. Doğru ilişkinin ne olduğunu ancak bu duyarlılığım yeniden kazanılmasıyla anlayabiliriz.*

**Kör inanç, dünyanın en büyük felâketlerinden biridir.*

**Kötü bir araç, hiçbir zaman doğru bir amaca hizmet edemez.*

**Taklit etmek, benzemek değil, bulmak, keşfetmek... İşte eğitim budur*

**Siz sahip olma, üstün olma tutkusundan, kendi güveninizin peşinde koşmaktan vazgeçmedikçe, yeni bir dünya yaratmanın yolunu bulamazsınız.*

**Şöyle içten gülebilmek, her şeyden tat almak, yaşama sevinciyle dolu olmak, güler yüzle hiçbir korku duymadan başkalarının yüzüne gözlerinizi kaçırmadan bakabilmek... İşte gönlü şen olmak budur.*

**Yaşamın kendisi bir öğretmendir, biz de öğrenme süreci içindeyiz.*

**Korkunun olmadığı yerde sevgi vardır.*

geçtikçe, Maitreya'nın- Kuthumi'nin-Buda'nın ve diğerlerinin adını daha az anıyor, sık sık bir "Sevgili"den söz ediyordu. "Sevgili ile ne demek istediğimi soruyorlar. Açıklayayım, siz istediğiniz gibi anlayın. Benim için o Krisha, Kuthumi, Maitreya, Buda bunların hepsi ama hepsinin biçiminin ötesinde. Ne ad verdiğiniz ne fark eder ki? Benim sevgilim, gökler, çiçekler, her bir insan. Ben sevgilimle birleştim." Yazdıkları ve söyledikleri onu eğitmiş olanların ve kurtarıcı olmasını bekleyenlerin arzu ettiği sözler ve yazılar değildi. Onun baş kaldırdığı düşünüldü ve söylendi. Krishnamurti Life in Freedom (Özgür Yaşam) adlı kitabında şöyle yazıyordu: "Her şeye başkaldırıyorum. Başka insanların kendilerini üzerimde yetke saymalarına, başkaları tarafından eğitimeye, başkalarının bildiklerini bana kabul ettirmeye çalışmalarına başkaldırıyorum. Kendim bulmadıkça hiçbir şeyi doğru kabul etmiyorum. Başkalarının benden farklı düşünmesine karşı değilim, ama onların bana düşüncelerini, yaşamla ilgili görüşlerini zorla kabul ettirmeye çalışmalarına katlanamıyorum. Daha küçük bir çocukken de başkaldırıyordum. Dinliyor, izliyor ama bir yandan da sözlerin yanılsamasının ardındaki hakikati arıyordum." Krishnamurti 1929 yılında 34 yaşındayken kendisine yüklenen kurtarıcı imgesini büyük bir kararlılıkla yadsıyarak, Doğu Yıldızı Örgütü'nü dağıttığını açıkladı. Ommen'deki 3000 örgüt üyesinin önünde yaptığı konuşma radyoda da binlerce kişi tarafından dinleniyordu. Sayıları o tarihte 60.000'i bulan üyelere Krishna şöyle sesleniyordu:

yordu:

"Hakikat ülkesinin yolu yoktur ve ona ne olursa olsun hiçbir yolla, hiçbir dinle, hiçbir mezheple ulaşamazsınız. Ben hiçbir tinsel örgütün üyesi olmak istemiyorum, lütfen bunu anlayın. Eğer bu amaçla, örgüt kurulacak olursa, bu bir engel teşkil ederek zayıflık haline gelir ve bireyi sakatlar, onun büyümesini, özgün biri olmasını engeller, özgürlük insanın yalın, koşulsuz hakikati keşfetmesinde temeldir... Şimdi başka örgütler kurabilir, başka birinin sizi kurtarmasını bekleyebilirsiniz. Ben bununla ilgilenmiyorum, kendinize yeni kafesler örüp bu kafesleri yeni biçimlerde süslemenizle de ilgilenmiyorum. Benim tek ilgilendiğim insanı kesinlikle ve koşulsuz olarak özgürleştirmek."

Krishnamurti bu konuşmasıyla yalnızca örgütü dağıtmakla kalmamış, Theosophical Society üyelerini de şaşkınlık içinde bırakmıştı. Kendisinin gelecekte yapacağı işler için toplanan büyük paraları, ülkelerden gelen hediyeleri, bağışlanan arazileri geriye verdi ve yaşamının kalanını dünyanın pek çok yerinde konuşmalar yaparak geçirdi. Konuşmaları artık hiçbir dine, öğretiyeye, geleneğe düşünce akımına bağlı değildi. Ders vermekten çok dinleyenlerin kendilerini sorgulamaları, söylenenlere körü körüne inanmak yerine kalplerinin derinliklerine bakmaları ve kendi varlıklarının hakikatini bulmaları gerektiğini vurguladı. Eğitim, Krishnamurti için en önemli konulardan biriydi. Genç insanların ırk, ulusçuluk, din-dogma, gelenek, sanı gibi koşullanmalarını görmeleri durumunda, bilinçlerinde bir dönüşümü

gerçekleştirebileceklerini ve ancak böylelikle kendileri ve dünya için olumlu eylemlerde bulunabileceklerini düşünüyordu. Önyargısı ve koşullanmaları olan bir zihin ona göre asla özgür olamazdı. Krishnamurti, dünyanın çeşitli yerlerinde insanların mekanik, teknolojik araçlara dönüşmek yerine korkusuzca, karmaşa yaşamayan özgür bireyler olarak yaşamı anlayabilecekleri okullar açtı.

Krishnamurti yaşamının sonuna kadar sohbetlerini sürdürdü. İnsanlarla bir öğretmen, bir guru gibi değil, bir dost olarak konuştu. Doksan yaşında bile, gezilerine, sohbetlerine ara vermedi. Dinleyicilerinin öğrenmesini umduğu her şeyi yaşadı.

1985 yılı sonlarında rahatsızlandı. 17 Şubat 1986'da Kaliforniya'nın Ojai bölgesinde bir hastanede doksan bir yaşında öldü. Ölmeden önce, "Ben sıradan bir insanım, beni sıradan biçimde uğurlayın" demiştir. İsteği üzerine bedeni yakıldı ve mezarının üzerine tapınak dikilmemesi amacı ile külleri en sevdiği yerlere serpildi. Krishna-murti, ardında pek çok konuşma kaydı, yazı bıraktı. Bilim ve din adamlarıyla yaptığı tartışmalar, televizyon ve radyo söyleşileri, mektupları kitaplarda, sesli ve görüntülü kasetlerde toplandı, pek çok dile çevrildi. Yaşamı boyunca özgürlük ve sevgi onun yolu oldu, Krishnamurti'nin varlığı, sürekli ışık yayarak dünyayı ve insanların düşünce ve kalplerini aydınlatmanın ve yüreklerinde yer bulmanın örneği oldu.

Kitaplarından Seçmeler

Zihin ve Düşünce Üzerine
Öğrenme ve Bilgi Üzerine
Özgürlük Üzerine
Yaşamak ve Ölmek Üzerine
İlişki Üzerine
Korku Üzerine
Tanrı Üzerine
Doğa ve Çevre Üzerine
Çatışma Üzerine
Sevgi ve Yalnızlık Üzerine
Doğru Meslek Üzerine
Hakikat Üzerine
İç Özgürlük
Zamanın Sonu
Farklı Bir Yaşam
Meditasyonlar
Yaşam Kitabı
Krishnamurti'den Kendisine Son Günlüğü
Sen Dünyasın
Bilinenden Kurtulmak
İnsanın Dönüşümü: Yaşamın Bütünlüğü
Bunları Düşün
Eğitim Üzerine
İmkansız Sorular
Tam Bilinçlilik
Farkındalığın Işığı
Kartalın Uçuşu
Philosophia

50'yi aşkın eserinin bulunduğu yazılmıştır.

“Çıstata” ve Gece Kuşunun Düşündürdükleri

Nelda Bayraktar



Bazen kuşların da hiç durmadan konuştuklarını ve birbirlerine veya bize bir şeyler anlattıklarını düşünürüm. Evet, hiç durmaksızın sanki hiç bitmeyecek bir enerji ve cıvıltı içinde konuşmaları benim çok hoşuma gider. Ama onlar bunu, bizlere illâ da bir şeyler anlatmak ve bizi inandırmak adına yapmazlar. Yalnızca böyle oldukları için, böyle yaratıldıkları için yaparlar.

Bir parça ekmeği yemek için üşüşen kuşların yemek yerken birbirleriyle neşeyle konuşmaları, yani hem yemek yiyip hem de konuşmaları beni çok şaşırtır. Şaşırttığı kadar sevindirir ve içimdeki yaşam isteğinin alevlenmesini sağlar. Zira bu yaşam isteği denilen ateş öyle bir şeydir ki bazen safi köz olur. Neyse ki tümüyle sönüp gitmez. Zira İlâhi Alem, biz öyle zannetsek bile

onun sönüp gitmesine asla izin vermez. Kuşların dilini çözmeyi işte bu nedenle çok isterim. Bana akıllıca ve belli bir söz düzeni içinde konuştukları izlenimini verirler hep. Yani konuşmak için konuşmazlar. Sanki ne dediklerini bilen birisinin edâsı, birikimi ve natıkasıyla konuşurlar. Elbet ki, bunun da bir algoritması veya bir şifresi vardır. Hz. Süleyman'a gelen hüthüt kuşunun dile gelip söyledikleri, keza Süleyman'ın bütün kuşların dilinden anlaması bana bunun doğru olabileceğini hissettiriyor.

Yağmurlu ve kasvetli bir havada bahçemdeki ağacın üzerine konan kuşların ötmesi içimdeki umudu yeşertir. Adeta yağmurdan sonra açacak gökyüzünü ve güneşi müjdeder. Böylece ben herkesin (belki de her Türk'ün) yaptığı gibi havanın kasvetli

oluşuna fazla üzülmem. Yağmur yağmadan önce öten bir kuş vardır. Bu da bize yağmurun yağacağını müjdelir. Ben buna: "Çıstata" kuşu adını verdim. Gerçekten de çıstata - çıstata diye öter. Bir de gece saat 3-4 arasında öten özel bir kuş vardır. O saatte başka hiçbir kuş uçmaz iken, şehirde el ve ayağın çekilmiş olduğu anlarda, eğer siz de tıpkı bu kuş gibiyse, diğer bir deyişle size benzerlerin farklı bir iş yaptıkları sırada, gecenin sessizliğini, kendine has esintisini, ay ışığında gümüşümsü renge bürünmüş olan şehrin bir odasını teşkil eden mahallenizi balkonunuzdan veya pencerenizden iliklerinize kadar hissetmek isterseniz, bu kuşun gecenin o saatinde anlattıkları size iyi gelebilir.

Acaba anlattığı bir masal mıdır? Bilmediğimiz bir diyardan bize henüz bilmediğimiz neleri anlatıyordu acaba? Bilinmeyen, ne çok ilgisini çekiyor insanın değil mi? Ancak ben bildiğim bir şeyi anlatsa bile, bu kuşun ağzından dinlemeyi çok severdim herhalde. Yine de bilmediğim ile bildiğim şeyler kuş dilini anlayamadığım için sonuçta benim için bilinmeyen olurdu, değil mi? Sanırım işin esrarı da burada.

Gece öten bu kuş tıpkı bir bülbüle benzer. Şakıyarak öter. Bana adeta her mahallenin, belki de her sokağın bir gece kuşu varmış gibi gelir. Sokak lambalarının geceyi belli bir oranda aydınlatması gibi veya gece karanlığında okumak istediğimiz bir kitabın, yalnızca gözlerimizle buluşan bölümünü aydınlatan bir kitap lambası gibi, bu

kuş her seferinde gönlümün bir tarafını aydınlatır. Yeterince sabrederseniz balkonda veya pencerede durmaya, giderek gönlünüzün her yanını minik bir fener ışığında görmenizi sağlar. Bu da sizde tarifi imkânsız bir sevinç, şükür ve hiçbir yere sığamama duygusu uyandırır. Zira her yeri aydınlık içindeyken bile insan ayrıntıların bazıalarını gözden kaçırabilir.

Bu kuşu en son dinlediğimde ağlamıştım. Onun bende yarattığı hisler, beni ağlatmıştı. Onunla bire bir iletişim kuramamıştım belki ama onun o güzel ve lirik ötüşüyle onu Yaratan'la iletişim kurabilmişim.

Yaratan'la iletişim kurabilmek için mi bunu yapmıştım yoksa farkına vardığım için mi iletişim kurabilmişim, bunu tam anlamıyla bilemiyorum. Tek bildiğim şey o kuşun güzel ötüşüyle birlikte önümde binlerce hattâ mil-yolarca pencerenin açılması ve her birinden içime tarifi imkânsız güzellikler akması olmuştu.

Ancak yine de bilmediğim ve henüz tam anlamıyla kavrayamadığım o ululuk, içime aynı anda tarifi imkansız bir eksiklik duygusu da vermişti. Aslında eksiklik dediğim şey tamam olmayı isteme ve bunu tam anlamıyla başaramamış olmanın duygusuydu.

Kimbilir, gece kuşu onu bir kez daha dinlediğimde gönlümün başka hangi yanlarını aydınlatacak. Doğrusu bunu sabırsızlıkla ve heyecanla bekliyorum.



Ahlâk - II

İyi ve Kötü Kavramı

Yalçın Kaya

Anlaşıyor ki salt ahlâk buyrukları diye bir şey yok. Ahlâk sorununun Antik Çağ'dan beri üzerinde kafa yorulan kısmı böylece ortaya çıktı. Soru şu: Ahlâk ilkeleri ve yasaları konulmuş mudur yoksa bunlar doğal olarak mı vardır?

Yeri gelmişken felsefesi anlamda İYİ-KÖTÜ kavramına de değinelim. Felsefesal dilde iyi, ahlâksal güzel ve doğruya, kötü ise ahlâkî çirkin ve yanlış verilen addır.

Başta Immanuel Kant olmak üzere tüm idealist ahlâkçılar, iyi ile karşıtı olan kötüyü dış koşullardan tümüyle soyutlayarak onları insanın özünde bulunan ve sonsuzca geçerli olan bir değer olarak görürler. Kant'a göre iyi; insanın özünde bulunan ahlâk yasasına uygun olan, kötü ise uygun olmayan, aykırı olandır. Antik Çağ'ın en önemli ahlâkçı düşünürü Sokrates'e göre ahlâklılık demek iyiyi bilmek demektir. Stoacılar göre iyi doğaya uygun olandır. Aristoppos'a göre iyi haz verendir. Tanrıbilim açısından iyi Tanrı'nın isteğine uygun olandır. Herbert Spencer'e göre iyi evrensel evrime uygun olandır. Yararcı (utilitarist) ve uygulayıcı (pragmatik) felsefeler göre iyi, yararlı olandır. Marksçı görüşe göre toplumsal gelişmeye katkıda bulunan davranışlar iyi, toplumsal gelişmeyi köstekleyen davranışlar kötüdürler.

Görüldüğü gibi iyi kötü kavramları da tıpkı ona dayanan ahlâk kavramı kadar değişken. Ahlâk anlayışının çağdan çağa, toplumdan topluma değiştiğini söylemiştik. İşte örneği: Afrikalı ilkel yerli rakip kabiledaki düşmanını öldürmeye niyetlidir ve bu eylemi bir bakıma ödevi saymaktadır. Ne var ki kabileyi "imana davet" etmek üzere gelen misyoner yüzünden -bu işin ağır

bir günah olduğu biçimindeki söylemlerinden etkilenerek- bu eylemi gerçekleştiremez. Kendisini baskı altına alan ödev bilincinin etkisiyle yemeden içmeden kesilir. Sonunda daha fazla dayanamaz, kısa bir süre ortadan kaybolur öbür kabileden bir adamı öldürerek -bu kişi düşmanı olan kişi de değildir üstelik- vicdan azabından arınmış olarak kabilesine geri döner. İlkel insanın bu duygusunun uygar insanın duyduğu "vicdan azabı" duygusundan ne farkı vardır? Uygar insanın ilkelden tek farkı, onun bu vicdan azabını böyle bir cinayeti işledikten sonra duymasıyla belirginleşir. Kaldı ki adam öldürmenin uygar insan için de ahlâka aykırı sayılmadığı durumlar sözkonusu olabilir. Örneğin savaşta düşmanını öldürmek yasak -ahlâka aykırı- değil tam aksine ahlâksal bir ödev de sayılır. Her iki davranış arasındaki ayırım, ahlâksal davranışın ölçüsünü veren toplumsal çevreye dayanmaktadır. İki ya da daha çok ulus arasındaki savaşları, bir düşünür ahlâka aykırı buluyorsa o düşünür çevre kavramını alabildiğine genişleterek bu düşüncelerini evrensel bir çevre anlayışına dayandırmış demektir.

Ahlâk anlayışının toplumdan topluma ne tür değişimlere uğradığını başka örnekler vererek göstermek de olanaklıdır. Örneğin eski Sparta'da hırsızlık, değil ahlâk dışı olmak, özellikle erdem sayılırdı. Neredeyse tüm ilkel toplumlarda hırsızlık ahlâksızlık olmak şöyle dursun onurun, yiğitliğin,

cesaretin en büyük kanıtı sayılmıştır. Komançiler'de bir delikanlının savaşılar ve yiğitler arasına kabul edilebilmesi için mutlaka iyi bir çapulculuk yapması gerekirdi. Pathanlar'da anneler, çocuklarının iyi bir hırsız olması için dua ederler. Bazı Cermen boylarında şefin gözetim ve başkanlığında talana çıkmak ahlâksal bir davranış, bu eylemden kaçınmak en büyük ahlâksızlık sayılırdı.

Kimi toplumlarda adam öldürmek de belli koşullar altında ahlâksal eylem sayılmaktadır. Örneğin Eskimolarda kocamış, işe yaramayan ana-babasını buzun üstünde ölüme terk etmek ahlâksal bir davranış, aksini yapmak çok büyük bir onursuzluk sayılır. Gene bazı Eskimo boylarında gece evine gelen konuğa gece yatısında karısını eş olarak sunmak büyük bir konukseverlik gösterisi; o kadını reddeden konuğun davranışı ise tam anlamıyla bir ahlâksızlık sayılır. Fidji'de, çocukların yaşlı ana-babalarını öldürmesi, onlara karşı gösterilmesi gereken bir saygı sayılır.

California'daki Calinomerolar'da, baba, ormana kadar gidip odun yükünü

getiremeyecek ya da palamut sepetini dolduramayacak kadar güçsüz kaldığında, ihtiyarı yere yuvarlar ve sırt üstü yatırır, boğazının üstüne, uzunlamasına bir sıruk koyarlar, sıriğin bir ucuna oğullardan biri oturur, diğer ucuna öteki oğul; böylece babalarının boğazına bastırarak onu feci bir biçimde öldürürler ve bundan herhangi bir üzüntü duymaz aksine kabilenin saygı ve övgülerini kazanırlar.

Anlaşıyor ki salt ahlâk buyrukları diye bir şey yok. Ahlâk sorunsalının Antik Çağ'dan beri üzerinde kafa yorulan kısmı böylece ortaya çıktı. Soru şu: Ahlâk ilkeleri ve yasaları konulmuş mudur yoksa bunlar doğasal olarak mı vardır?

Antik Çağ İyon-Helen düşünürleri nesnenin hep aynı kalan her değişimin üstünde bulunan özüne doğa anlamına gelen physis (physis) diyorlardı. Doğanın, her türlü değişimin üstünde kalan bazı yasaları vardı, bilimsel olmasa da sezgi ya da sağduyu yoluyla bu yasalılığı onlar da saptamışlardı. Bu doğa yasalarının yanında bir de insanlar tarafından konulmuş, belli zamanlarda ve sınırlı çevrelerde geçen yasalar vardı. Antik Çağ düşünürleri bu yasalara thesei (insansal ya da insanlarca konulmuş) adını veriyorlardı.

Antik Helen aydınlanmasının önemli kişileri olan sofistler ahlâk yasalarının birer thesei (koyum) olduğunu öne sür-

erek o güne değin üzerinde çok fazla tartışılmayan bir ahlâk felsefesi anlayışının başlamasına neden oldular. Bunun sonucu olarak da iyi kavramı tartışmaya açıldı. "İyi'nin kendisi diye bir şey yoktur, yalnızca iyinin değişen içerikleri vardır" biçiminde bir anlayış ortaya çıktı.

Bir bakıma Helen sofistlerinin önyak olmasıyla ahlâk ilkelerinin değişmez, mutlak olduğu görüşü ile çağdan çağa, toplumdan topluma değiştiği ve görelî bir değeri olduğu savları arasında yüzyıllar sürecek olan düşünsel çatışmalar başlamış oldu.

Ahlâk yasalarının doğasal olduğu ya da Tanrı tarafından buyurulduğu öne sürülünce onların mutlak doğru oldukları kabul edilmiş oluyordu. Bunun yanında onların insanlar tarafından koyulmuş oldukları öne sürülünce o zaman da nasıl doğduklarının gösterilmesi gerekiyordu. Daha sonraki yıllarda ahlâka uygun davranışın motiflerini doğrudan doğruya toplumda arayanlar olduğu gibi bu davranışın motiflerini insan psikolojisinde arayanlar da oldu.

Ahlâk değerlerinin başlı başına bir varlık alanı olduğunu kabul edenler kadar, bir toplumca iyi olarak kabul edilen şeylerin "iyi" olduğunu savunarak "toplumun iyi bulduğu şeyler iyidir" sonucuna varanlar da var. Bu sonuca ulaşanlara kalırsa bütün ahlâk değerlerini belirleyen toplumun ortalama kanısındır. Bu tür bir ahlâk anlayışına sağduyu ahlâkı deniliyor.

Gerçekten de ahlâkı "bir varlık alanına" ya da "bir duyguya" bağlamak yeterli değil. Onun bir duyu olmadığı da belli, bu işle ilgili özel bir duyu organı yok insanlarda. Her insanda gelişmiş bir ahlâk anlayışı var olduğunu öne sürmek de yanlış.

Toplumların iyi-değerli bulunduğu bazı olguların her zaman değerli olmadığı da meydanda. Toplum bazen değerli olmayan şeyi de pekâla değerli bulabiliyor. Bir bakıma sağduyu ahlâkı denilen ahlâk sisteminin de her yerde, her zaman geçerli olmadığı söylenebilir. Bir toplumun çoğunluğu bir şeyi iyi buluyor diye o şeye iyi denilmediğini en iyi kanıtlayan da bilge Sokrates olmuştur. Günümüz koşullarıyla onun yargılandığı günleri değerlendirirsek; gençleri kötü yollara yönlendiriyor diye ölüme mahkûm edilen Sokrates'in davranışının, şimdilerde, onu o sıralar suçlayan toplumun davranışından daha ahlâksal olduğunu kabul ediyoruz.

Toplumun ahlâk anlayışının her dönemde geçerliği olmadığını söylemek için Orta Çağ Avrupası'na göz atmak yeterli.

Cennette yer kapmak için günahsız komşusunu Engizisyon'a gammazlayan, insanların daha güzel yanması için yakılmanın yapılacağı sahneye daha çok odun yığmaya çalışan insanlar da, toplumlarının anlayışına göre ahlâklı davranıyorlardı.

Toplumlara mâl edilen ahlâksal değerler zamanla değiştiğine, göreliliğine göre bizleri onlara itaate (boyun eğmeye) zorlayan nedir? Bu değerlerin hem göreliliğini kabul etmek hem de onlara boyun eğmek insanları sonuçta anarşizme götürmez mi? "Yarın değerini yitirecek bir şeye bugün niçin bağlanayım?" biçiminde düşünülünce tüm ahlâk değerleri, yasaları altüst olmaz mı? Benzer düşünceleri yineleyen Nicolai Hartmann aynı kaygılarla, değerler göreceliğinin insanları sonunda anarşizme götüreceğinin korkusuyla "değerlerinden sıyrılmış bir dünyada insan, insan olarak yaşayabilir mi?" diye soruyor. "Ethik" (1949 Berlin) adlı kitabında şu sonuca varıyor: "Değerlerinden sıyrılmış, kutsallığını yitirmiş bir dünyada yaşamaya kimse katlanamaz."

Bu sözlerde ahlâksal değerleri kaybetmek korkusuyla olsa gerek onları mutlaklaştırma eğilimi var gibi.

Düşünce tarihinde, ahlâksal tüm eylemlerin göreliliğini, mutlak hiçbir yan taşımadığını öne süren ahlâk kuramcıları da ortaya çıkmıştır. Alfred Ayer (1910-1985) ve Rudolf Carnap (1891-1970) gibi düşünürlerce ileri sürülen törebilimsel görecilik (ethical relativisme) kuramı, yargıların göreliliğini ve herhangi bir davranışın iyi ya da kötü olduğunun mantık açısından söylenemeyeceğini savunur. Bu anlayış, ahlâksal yargıların göreliliğini abartmak, mutlak yanlarını görmezden gelmek ve ahlâksızlığı mantık yoluyla haklı çıkarmak yanılığını taşıdığı için bilim dışıdır.

Bazen daha da ileri gidilerek toplumsal ahlâkbilime indirgenir, toplumsal çelişkilerin ahlâk aracılığıyla giderileceği savunulur. Toplumlardaki eşitsizlik, adaletsizlik, ekonomik farklılıkların ahlâk yoluyla giderileceğini savunmak tam bir saptırma yoluna gidilmesi demektir.

Bir başka ahlâk anlayışı da ters yönde gelişir. Bu anlayışa göre bireyin öznel iradesinden (istencinden) tümüyle bağımsız bir ahlâk kavramı vardır. Heteronom etik (kurallarını kendi dışından alan törebilim) denilen bu felsefe görüşünde ahlâk, tıpkı devlet yasaları ve dinsel buyruklar gibi, öznel iradeden bağımsız birtakım nedenlerle açıklanır.

Bunların yanında Karl Barth (1886-1968), Antony Shaftesbury (1671-1713), Lucien Lévy-Bruhl (1857-1939) gibi düşünürler, ahlâksal kuralların onanmış olup olmadıklarına bakarlar. Bunun adına da onama törebilimi (approbative ethics) derler. Bu onamayı yapana bağlı olarak da törebilimi, tanrı-bilimsel onama törebilimi, ruhbilimsel onama törebilimi, toplumsal onama törebilimi adı altında üç çeşite ayırırlar. Paul Tillich'e (1886-1965) göre bu onamayı Tanrı, Arthur Rogers'e göre insan, Emile Durkheim'a (1858-1917) göre toplum yapar. Bu tür bir anlayış da törebilimin nesnel tarafını görmezden geldiği için bilim dışı sayılır. Örneğin Emile Durkheim'a göre toplumsal evrim ahlâk ile belirlenmiştir. Durkheim şöyle demektedir:

"Toplumsal olaylar din, ahlâk, hukuk, mantık gibi türlü biçimlere bürünerek bireysel bilinçlere dıştan gelirler ve kendilerini istese de istemese de bireye zorla kabul ettirirler... Ahlâk kurallarının amacı bireyleri uyumlu olarak birbirine bağlamaktır. Başkalarını hesaba katarak yapılan her eylem ahlâklıdır... Toplumun ahlâksal olgularını gözlemek oldukça güçtür. Bundan ötürü onları yerleşmiş biçimde belirten yanlarından ele almak gerekir.

Ahlâksal olguların bu yerleşmiş şekli hukuktur. Ahlâksal toplum-bilimde ister istemez hukuksal olgular incelenir."

Toplumun düzeyinin onun ekonomik-eğitim vb. gibi birtakım altyapı-üstyapı ilişkileri aracılığıyla değil de yalnızca ahlâksal eylemlerinin düzeltilmesiyle yükseleceğini öne süren ahlâkçı toplumbilimciler de ortaya çıkmıştır. Bunların bir örneği Sorokin (1889-1968)'dir ve şöyle demektedir:

"Bireylerin ve kümelerin, toplumsal kurumların ve kültürün esaslı bir biçimde diğergâm olması sağlanmadan ne gelecek savaşlar önlenebilir, ne de yeni bir düzen kurulabilir. Ben de Schweitzer gibi, bu sevgi ve yaşam saygısının ahlâksal dirilişini bugün için insanlığın en acil gereksinimi sayıyorum."

Bu sözleriyle Sorokin, kendisiyle benzer düşünceleri paylaşan H. Spencer, H. Taine, Northrop, A. Schweitzer gibi; tüm savaşların, eşitsizliklerin ve sömürünün ortadan kalkması için ahlâksal diğergâmlık (törel özgecilik) ruhunun diriltmesini öneriyor. Bu tür düşünceler için kimi felsefeciler "bunlar saçma ve bilim dışı olmaktan öte dünya dışıdır" demektedirler.

(Devamı gelecek sayımızda)

Eski Gün Işığının Son Saatleri

Yazar: Thom Hartman Çeviren: Arın İnan



Bir Keşişten Dersler

"Medeniyet" sözcüğünü yani bir dizi kısıtlamayı, sembolü ve geleneği ifade eden sözcüğü kullandınız. Tecrübe, başkaları adına katlanılan deneyimler olmaya, duygular basitleştirilmeye veya elektriklenmeye, fikirler ise şey'lerden daha gerçek olmaya eğilimlidir." Jack Vance

Dünyayı yeniden kurmanın en iyi yolu işe önce kendinizden ve iç

dünyanızdan başlamaktır.

Bu gerçek bana hiç ummadığım bir zamanda ve yerde, sonradan benim en değer verdiğim bir arkadaşım olacak olan ender özellikli bir ruh tarafından hatırlatılmıştı.

1985 yılında American Express şirketinin sponsorluğunda düzenlenen üç günlük bir konferans nedeniyle

Hollanda'ya gitmiştim. O gün, içinde iki yüz ila üç yüz kişinin bulunduğu büyük balo salonuna doğru yürürken bana el sallayarak ayağa kalkmış ve kendisini Doktor George Than olarak tanıtmıştı.

Benden daha kısaydı ama otuz yaş daha büyüktü. Gerçi ben onu altmışlı yaşlarda değil de kırklı yaşlarda birisi gibi görmüştüm. George kendisinin esasen Burma'lı olduğunu anlatmıştı. Gerçekten geniş bir yüzü ve koyu bir ten rengi vardı. Davranışları ve beden diliyle adeta asil bir aileden geldiğini veya diplomatlık eğitimi aldığını hissettiriyordu.

Onu görür görmez çok sevdiğimi hatırlıyorum. İnsanlarla ilk tanıştığımda her zaman tecrübe etmediğim bir şey vardı George'da. Çünkü son derece sağlam ve ayakları yere basan bir kişiliğe sahipti.

Onu görür görmez sevmemin dışında, bana tanıdık gelen yani daha önce tanışmış olduğuma dair bir his uyandırmıştı bende. Ona: "Daha önce nerede karşılaşmıştık?" diye sorduğumda, gülerek ve doğrudan gözlerimin içine bakarak bana şöyle dedi: "Belki de çok uzun yıllar önce ikimiz de keşiştik."

Konferansın çoğunda bir arada olduk, sohbet ettik ve hattâ eşlerimizle birlikte Amsterdam turu bile yaptık. George Kaliforniya'da Üroloji okumuş ve İkinci Dünya Savaşının hemen ardından ise

alanında master yaparak tıp doktoru unvanını almıştı. Ancak bundan kısa bir zaman sonra Burma Devlet Başkanı olan kayınbiraderi onun ülkenin dış işleri hizmetinde çalışması için ona teklif götürmüştü, hatta bu konuda ısrarcı olmuştu.

George o günleri bana şöyle anlattı: "Londra'da görev yaparken, bir gün uyandığımda diplomat olmak istemediğimin farkına vardım. Ben tahsilini yapmış olduğum alanda çalışmak istiyordum. Bu nedenle kayınbiraderimle yeniden konuşarak beni bu görevden azletmesini rica ettim. Ancak o buna izin vermedi ve eğer ülkeyi terk edecek olursam, pek çok devlet sırrına vakıf olduğumdan dolayı, beni istenmeyen adam ilan edeceğini açıkça beyan etti. Böylece ben Tayland'a giderek bir manastıra girdim."

Evet George, Wat Sri Chong Manastırına işte böyle girmişti. Orada Uwaing isimli bir hocadan özenli gözlem ve farkındalık dersleri almıştı.

George ile karşılaşmam her anın farkına varmanın aslında ne büyük bir ihtiyaç olduğunu bana yeniden hatırlatmıştı. George orada öğrenmiş olduğu meditasyonu her gün uyguluyordu.

Bir kaç yıl sonra, George'un 65. doğum gününden iki hafta önce ona doğum günüyle ilgili herhangi özel bir planının olup olmadığını sorduğumda bana: "Hiç bir planım yok. Yalnızca bir yere gidip meditasyon yapmak istiyorum. Bana eşlik etmek ister misin?" diye sordu.

Bunu severek kabul edeceğimi bildirdikten hemen sonra San Fransisko'ya uçtum ve birlikte Tamalpais dağına çıktık. Burası Pasifik okyanusuna bakan hem kızılçam hem de okalıptus ağaçlarından oluşan ormanlarla kaplı bir dağdır. İşte orada gün boyunca birlikte Satti Pattana ve Vipassana meditasyonları yaptık.

Ne yazık ki, bu güzel deneyimin ardından George ile pek sıkça görüşemedik. Aradan iki yıl geçtikten sonra bir gün beni arayarak: "Hem mesanemde hem de karaciğerimde kanser var. Tedavi edilemiyor. Bu nedenle eskisi gibi hızlı hareket edemiyorum" dedi.

Aldığım haber beni derinden sarsmıştı. Hemen San Fransisko'ya bilet ayırttım. Eşi Nancy'ye göre George günlerini güzel geçiriyordu. Yatağından çıkabiliyor ve yürüyebiliyordu. Onu ziyarete gittiğimden dolayı çok mutluydu. Hep birlikte öğle yemeği için bir Japon lokantasına gittik. Orada bana, meditasyon yaparken içine girdiği derin bir boşluktan söz etti. Şaşırmış ve: "Boşluk mu?" diye

sormuştum. George bana şöyle cevap vermişti:

"Normalde meditasyon yaparken dikkatimi ve farkındalığımı şimdiki ana getiriyorum. İşte bu bana özenli gözlem dediğimiz şeyi yaşıyor. Şimdiki anda, hiç bir şeyi asla yargılamıyorum ve hiçbir şey hakkında düşünce üretmiyorum. Sadece orada varoluyorum."

"Peki bunu ilk kez nasıl öğrenmiştin?"

"Wat Sri Chong'da bulunan küçük bir mağarada her gün öğleden sonraları sadece oturdum. Hocam bana sadece bunu yapmamı ve nefesimi saymamı istemişti. Ancak asla dört nefesten daha yukarıya saymamamı, çünkü insanların çoğunun dört nefes boyunca konsantrasyonlarını devam ettirmede bile zorlandıklarını söylemişti. Böylece ben her seferinde dört nefes sayıyor sonra yeniden başlıyordum."

George'a Zen tarzı oturma meditasyonunu nasıl öğrendiğimi anlattım. Hocam Roshi ise bana nefesimi 10'a kadar saymamı öğütlemişti. George buna çok güldü ve "Eğer nefesini on'a kadar tutup sonra da on'a kadar sayarak geri verersen, bu senin aydınlanmanın eşğine gelmiş birisi olduğunu gösterir. İlk başlayan birisi için bu kadar uzun

sayıda nefes alıp vermek sakıncalıdır ve hiç tavsiye etmem" dedi.

Ona o mağarada yaşadığı deneyimin devamını anlatmasını istedim. Bana şunları söyledi: "İlk başta düşünceler ister istemez beynime hücum ediyordu. İçinde bulunduğum mağara, manastır, ülkem, hükümetim, öğle yemeği veya başka konularla ilgili düşünceler birbirini takip ediyordu. Sonra da nefes alış verişime ve bedenime odaklanmaya çalışıyordum. Dolayısıyla başlangıçta çok zorlandım. Sonunda bir hafta sonra bir gün öğle yemeğinden sonra meditasyona başladığımda saatin nasıl geçtiğini anlamadım çünkü akşam olduğu halde bana sadece bir kaç dakika geçmiş gibi gelmişti. Zamanın böylesine hızla akıp geçmesinin nedeni, benim içinde bulunduğum anın tam anlamıyla farkında olduğumdan dolayıcıydı."

"İnsanlar bu tarz meditasyon yaparken, herkes için mi zaman böylesine hızla akar?"

"Bilmiyorum. Ancak bildiğim tek şey

benim için böyle olması. Zaman dediğimiz şey belki de gerçekten yok ve gerçek bir şey değildir. Belki de beynimizin yarattığı bir şeydir. Bildiğim tek şey, içinde olduğum anı tam anlamıyla yaşadığımda zamanın yok olduğunu hissetmemdir."

"Peki bunu senelerce yaptın mı?"

"Evet, hâlâ da devam ediyorum. Bazen günde bir kaç kez yapıyorum. Bunu çokça sayıda yaptıkça şimdiki anı, günlük hayatıma yani hekimliğime de taşıdığımı gördüm. Satti Patana meditasyonunun gerçek anlamı da zaten budur. Bu meditasyonun oturma bölümüne Vipassana, onun gerçek hayata aktarılmasına ise Satti Patana denilir. Yemek yerken, caddede yürürken, ameliyatlar yaparken ve aile üyelerimle konuşurken daima kendimi gözlemlerim. Bunu sen de yapmalısın. Sonra da kendini başka şeyleri gözlemlerken gözlemlemelisin. İşte bunu yapmaya başladığında o dediğim yere yani o boşluğa yaklaşmış olursun. Gözlerim kapalı biçimde meditasyon yaparken ben o boşluğun içine girerim. Bu inanılmaz ve olağanüstü bir deneyimdir. Hayatımın son günlerine yaklaşırken oraya doğru giderek daha da çekildiğimi hissediyorum."

"Peki bu meditasyona yeni başlayan birisi o boşluğa nasıl yaklaşır?"

Gelecek AY: Konumuza kaldığımız yerden devam edeceğiz.



“Bir Özet” - 2

2 Nisan 2011

Bu canlı kanallık, Lee Carroll kanalıyla Gaithersburg,
Maryland, Washington'da gerçekleşti

Çeviren: Saffet Güler

YENİ BİR SOSYAL SİSTEM

Yeni bir sosyal sistem türü, herkesin aynı anda herkesle konuşabildiği yeni bir iletişim kurma şekli var. Sınırlar veya kültür çatışması olmadan milyonlarca insan bunu yapabiliyor. Mısır'a bir bakın. Bu, buradan çok uzak olmayan [Washington, D.C.] güç makamlarında oturan herkesi şaşkına

çevirdi. Eski enerji görüşü korkuyor, çünkü ortaya çıkan bir lider olmadan bir vakum var. Görüyorsunuz, liderlik olması gerektiğini, hiyerarşi olması gerektiğini herkes biliyor. Devrim yaratmak için tüm o şeyler olmak zorunda. Pekâlâ, size söyleyeyim, eski görüştür. Çünkü siz liderlik, hiyerarşi olmadan, tek bir insanın başkalarını herhangi bir şeye ikna etmek için

onları taşkınlığa kamçılması olmadan bilinç devrimini gördünüz. Bu birlikte gerçekleşti, sanki dünyaya yayılan bir bilinç dalgası varmış gibi. Bilinç dalgası var. Herkes herkesle konuşabildiği zaman, elde edeceğiniz şey budur. Diktatörler bunu biliyor, bu nedenle ilk kapatmak istedikleri şey yeni iletişim aletleridir.

Bunun ötesine gitmek istiyorum. Bunu kişisel ele alalım ve bir Suriyeli veya bir Libyalı ile görüşelim. Bir an için bir Mısırlı ile konuşalım. Sokaktaki adamı bulalım ve ona bazı sorular soralım. Size soruyu vereceğim. "Ne istiyorsun?" İşte size söyleyecekleri şey. "Kendi top-raklarımızda ne yapacağımızı seçmek istiyoruz. Kültürümüzün ihtişamını geri istiyoruz. Evlerimizde ve kasabalarımızda bolluk istiyoruz. Okullar istiyoruz. Dünyanın geri kalanının sahip olduğu şeylerin bazılarını sahip olmak istiyoruz. Ülkemizin bol miktarda sahip olduğu ve vatandaşlarıyla paylaştığı şeylerden almak istiyoruz. Torunlarımızın güvende olmasını istiyoruz. İyi hastaneler istiyoruz." Size söyleyecekleri şeyler bunlar.

Neden size bunu anlatıyorum? Çünkü onların hitabetinde "Yahudileri öldürmek istiyoruz!" yok. Çünkü onlar bundan daha akıllılar ve kavramsal oluyorlar ve şu vaadi anlamaya başlıyorlar: Savaş cehennemdir. Savaş üzüntüye, ölüme, yıkıma ve büyük acıya yol açar. Yoksulluk ve açlık yaratır. Ve onlar bunu biliyor. Avrupa'ya bakıyorlar. Etraflarına bakıyorlar ve çocukları için istedikleri şeylerin yanıtı olarak birleşmeyi görmeye başlıyorlar. Onlar savaş istemiyorlar. Savaş istemiyorlar. Yahudileri sevmiyor olabilirler, ama sahip olmak istedikleri şeylere gerçekten sahip olmak için onlarla birlikte çalışmalarını gerektiğini şimdi anlıyorlar.

Bu nedenle sevgililer, gördüğünüz ayaklanmalar düşündüğünüz şey değildir ya da size anlatılan şey değildir. "Bu sonun başlangıcı" diye düşünerek üzülmeyin. Oh, enerjinin iniş çıkışları olacak, korku olacak. Hâttâ bunu kontrol etmek isteyen o terörist liderler bile olacak. Size ıvır zıvır şeyler anlatılacak, ama sonunda, on yıl içinde oraya gidip bakabildiğiniz zaman, İsrail ile barış içinde olan ülkeler olacak. Size anlattığımız en tartışmalı şeylerden biri şudur: Orta Doğu'da barış İsrail'in yaptığı herhangi bir şeyden gelmeyecek. İslam ülkelerinin yaptığı şeyden gelecek. Oradaki genç insanlar savaş istemiyorlar. Şimdi, tek yapmanız gereken Yahudileri buna ikna etmek. Bunun anlamını kavlıyor musunuz? Yüksek bilinç ve kavramsal

düşünme herhangi başka bir diktatör tarafından değiştirilemeyen devrimi getirir. Diktatörler çöküyor. Bu üçüncü dünya bölgelerindeki İnsan Varlıklar ailelerini sizin yaptığınız şekilde yetiştirmek istiyorlar - huzur, güven ve istikrar içinde.

KANIT HER YERDE

*Son 50 yılda neler oldu?
Benimle Güney Amerika'ya
gelin. O zamanlar kaç tane dik-
tator vardı ve şu anda kaç tane
var? Tek bir tane kaldı ve onun
günleri sayılı. Onu izleyin,
çünkü başka diktatörler ile itti-
fak kurmak isteyecek, ama hiç
diktatör olmayacak! Kontrollü
ekonomi kesinlikle çökecek.
İşlememeye başlayacak.*

Bu diktatörler çöküyor, çünkü onlar eski enerji paradigmasını, eski İnsan doğasını temsil ediyor. Yeni bilinç devralıyor. Büyük resme bakın. Korkudan çıkın ve zamanın sizin için yavaş olduğunu ve bu şeylerin mevsimsel değil, nesnel olduğunu tekrar anlayın! Yüksek bilinç için kazanılan ve kaybedilen savaşlar olacak. İleriye gitmeden önce biraz geriye doğru gittiği görülebilen bir ülke olacak. Zamanın ve bilincin çalışma şekli budur. Size vermiş olduğumuz tahmin şudur: Orta Doğu'da barış tohumlarını görmeye başlayacaksınız. Haberlerde

değil, genç insanların olduğu yeni sosyal alanlarda. Ve bu yerleştiği zaman, en büyük sorun yine Filistinliler olacak. Ama belki ilk kez, onların etrafındaki ülkelerdeki İslamî kardeşleri, şu anda yaptıkları gibi onları hariç tutmak yerine dahil etmeye başlar. Kardeşliğin şefkatini izleyin - savaş için değil, barış ve istikrar için.

Ve evet, size bunun zıttını söyleyenler de olacak. Gördüğümüz şey budur. Haberleri açın, bunu görürsünüz. Ama bunu grafiksel olarak görüyorsunuz, öyle değil mi? Ve üzüntüyü ve ölümü görüyorsunuz, çünkü en dramatik olan budur. Harika bir şey için - kendi topraklarında barış - yaşamlarını vermek ve feda etmek için bu gezegene gelmiş olanları düşünün. ABD'yi yaratmak için yapmış olduğunuz şey budur. Bunun için savaşmak zorunda kaldınız, öyle değil mi? Bazen eski ve yeni arasındaki kılıçlar köprüsünü dahil etmek zorunda olmanız eski bir paradigma gibi görünüyor. Ama bazen binlerce yıldır belirli bir yol olan İnsan doğasında çalışıp didinmek için yaparsınız.

JAPONYA

Bir an için Japonya hakkında konuşalım ve sonra mesajı bitireceğim. Perdenin benim tarafımda binlerce ruh var ve onlar iyiler, iyiden daha fazla. Doğum Rüzgârında olan şeylerden çok sık konuştuk. Size anlattım, onlar gelmeden önce bile, potansiyeli

gördüler. Onların gözlerine baktım. "Uzun süre kalamayabilirsiniz. Bunu biliyorsunuz, öyle değil mi? Bu gezegene geliyorsunuz ve burada çok uzun kalmayabilirsiniz. Neden yine de geliyorsunuz?" Ne söylediklerini size anlatmak istiyorum. Bir ruh Tanrı'nın zihnine sahip olduğunda, neyin barış ürettiğini ve neyin enerji değişimi ürettiğini tam olarak anlar. Gezegene gelmek üzere olduğunuz zaman, gezegenin en çok gereksinimi olan şeyi neyin ürettiğini açıkça görebilirsiniz. Böylece onlar, "Gezegenin görmüş olduğu en büyük şefkât olaylarından birinin parçası olacağız" dediler. Bir deprem, bir tsunami. O gün dünyayı terk edenlerin hepsi dünyayı ebediyen değiştirecekler. Ve bu zaten başladı. Bu, son tsunami için de geçerlidir.

Onların her biri, perdenin bu tarafında geri dönmeye hazırlanıyorlar. Birçok yaşlı ruh buna dahildi ve bir an için, size bilgi verebilselerdi, tam şimdi sizlerle konuşabilselerdi, dilinizi konuşup gözlerinize bakabilselerdi, onlara ve ayrılmış olanlara duyduğunuz şefkât için size teşekkür ederlerdi. Ve, "Hâlâ hayatta olan o aile üyeleri ile birlikte olun. Her gün onların kalplerine girin ve onlara huzur verin, onları ağlamaktan alıkoyun çünkü biz iyiyiz" derlerdi.

NÜKLEER GÜÇ MEYDANA ÇIKTI

Onların başka ne yaptıklarını anlatayım. Size nükleer güç ile ilgili

neyin yanlış olduğunu gösterdiler. "Maksimum güvenli" dediler. "Cihazlarımız güçlü ve arızalanamaz" Ama arızalandı. Onlar Gaia'nın dengi değiller.

20 yıldan fazla zamandır, sandalyeye oturup elektriğin gücünden bahsettiğimiz her seferinde, size yüz binlerce tonluk itme/çekme enerjisinin düzenli olarak elde edilebilir olduğunu anlatıyoruz. Bu ay tarafından tahrik edilir, devamlı olarak. Ne kadar çok kullanırsanız kullanımın, gezegendeki tüm şehirler için tüm elektriği meydana getirebilir. Hiç çevresel bir etkisi yoktur. Gelgitlerin, okyanusların, dalgaların gücünü akıllı şekillerde kullanın. Bunları herhangi bir tasarımcının şehirlerinize elektrik sağlamak için şimdiye dek oluşturduğundan daha büyük şekilde kullanımın. Gezegeninizdeki en büyük şehirler sahillerdedir ve güç kaynağınızın bulunduğu yer buralarıdır. Yanıt sudur. O tehlikeli değildir.

Bunu görmezden geliyorsunuz, çünkü planlayıp düzenlemek daha zor görünüyor ve kontrol edilen bir ortam-

da değil. Yine de, en karmaşık ve Dünya üzerindeki en tehlikeli buhar makinelerinden birini inşa etmeyi seçtiniz - nükleer enerji.

Ayrıca tüm yapmanız gereken şeyin yeterince derin kazmak olduğunu, gezegenin size ısı vereceğini belirttik. O tam yüzeyin altında, her zaman çok uzakta değil. Bu şekilde de Gaia buhar makinesine sahip olursunuz. Hiç tehlikesi yoktur ve çok fazla kazmak zorunda değilsiniz. Tüm yapmanız gereken akışkanı ısıtmaktır ve sudan çok daha hızlı kaynayan bazı akışkanlar vardır. Bunu tekrar tekrar söylüyoruz. Belki bu size yapmakta olduğunuz şeyde neyin yanlış olduğunu gösterir ve biliminizin tavrını torunlarınız için güzel ve güçlü olan bir şeyler yaratmaya değiştirir. Size ayın neden verildiğini düşünüyorsunuz? Şimdi biliyorsunuz.

Bu yardımsever Evren size bir astral beden verdi, bu beden okyanustaki suların en düzenli programda itmesini, çekmesini ve itmesini sağlıyor. Buna rağmen siz ayı kullanmak yerine sadece oturup ona bakmanın keyfini çıkarıyorsunuz. Onu zaptetme yöntemlerini tasarladığınız zaman, ebediyen muazzam, serbest enerji olabilir. Şimdi zamanıdır.

Bitirirken, ne gördüğünüzü anlıyor musunuz? Zeki tasarımı, kuantum enerjisi ve yüksek bilinci görüyorsunuz. İnsan doğasındaki değişimleri görüyorsunuz. Ayırmak yerine şeyleri bir araya getiren ülkeleri görüyorsunuz. Savaş istemeyenleri ve barış isteyenleri, çocukları için iyi okullar, sokaklarında güvenlik ve hükümetlerinde söz sahibi olmak isteyenleri görüyorsunuz. Bunun bu şekilde olacağını söyledik. Partnerimin bu 3B konferanslarında söylediğim bu şeyleri öğretmesini istiyorum. Aksi takdirde birçok insan bu şeyleri öğrenemeyecektir.

Mücadele içinde olanlara enerji verin. Bu olaylardan daha kolaylıkla geçmelerine yardımcı olun. Yaşlı ruhların yaptığı budur. İnsan bilinç makinenizi kullanın! O eski mücadele paradigmasını değiştirin ve bunun yerine çatışma olmadan, ölüm olmadan gerçekleşecek olan farklılıkları hızlandırın. Doğru zamanda doğru yerde olun ve bu dünyadaki şefkatli yerinizi anlayın. Siz yapabildiğiniz her yerde şefkat vererek bu gezegende yoluna devam eden yaşlı bir ruhsunuz. Bu özür. Bu Tanrı'nın yakıtıdır ve bu Dünya'da barışın tohumlarını ekecek. Asla bu kadar yakın olmamıştınız.

Son olarak, negatif olana değişebilenleri görmezden gelmeye çalışın. Bunu söyledik. Bazı şeyler düşündüğünüz kadar düzgün gitmeyebilir, çünkü bu şeylerin zamana gereksinimi vardır ve öğrenmeniz için hatalar yapılır.

EKONOMİK GERİLEME

Ekonomik gerileme bankacılık sisteminizi değiştirmeye karar vermenizin sonucudur. Illüminati bunun hiç olmayacağını anlattı. Neden? Çünkü büyük paraya dokunulamaz. Herhangi bir kültürün onu değiştirmesi için çok büyüktür ve onlar buna güvendiler. Pekala, bu henüz değiştirildi. Burada bu ülkede ne yapmakta olduğunuzu anlıyor musunuz? Bu bütün gezegeni etkiliyor. Paranın kullanılma, basılma ve ödünç verilme şeklinin bütünlüğünü yeniden ayarlamaya çalışıyorsunuz. Bu tek bir parti veya tek bir hükümet fikriyle ilgili değildir. Her ikisinin de bu geçişi yaratmakta parmağı vardı. Belki bu size ekonominiz ile ilgili anlatılan şeyleri değiştirir. Bir meyve bahçesini budadığınız zaman, bir süre o yaralı ve çirkin görünür. Sonra zamanla, daha önce olduğundan çok daha büyük bir şeye çiçeklenir.

ÇİN

Ben Kryon'um. Biraz önce size potansiyelleri verdim. "Ah" diyorsunuz. "Ama Kryon, ayrılmadan hemen önce, en büyük olanı unuttun. Hiç kimse Çin'den söz etmiyor" Pekâlâ. Size bir başka tahmin vereceğim. Çin çok ilginç, öyle değil mi? Aniden bu çok eski ülke kendisini garip bir yerde buluyor. ABD'nin borçlarını taşıyorlar! Bazılarınız "Bu iyi değil. Bu işe yaramayacak" diyorsunuz. Bunun neyle ilgili olduğunu söyleyeyim.

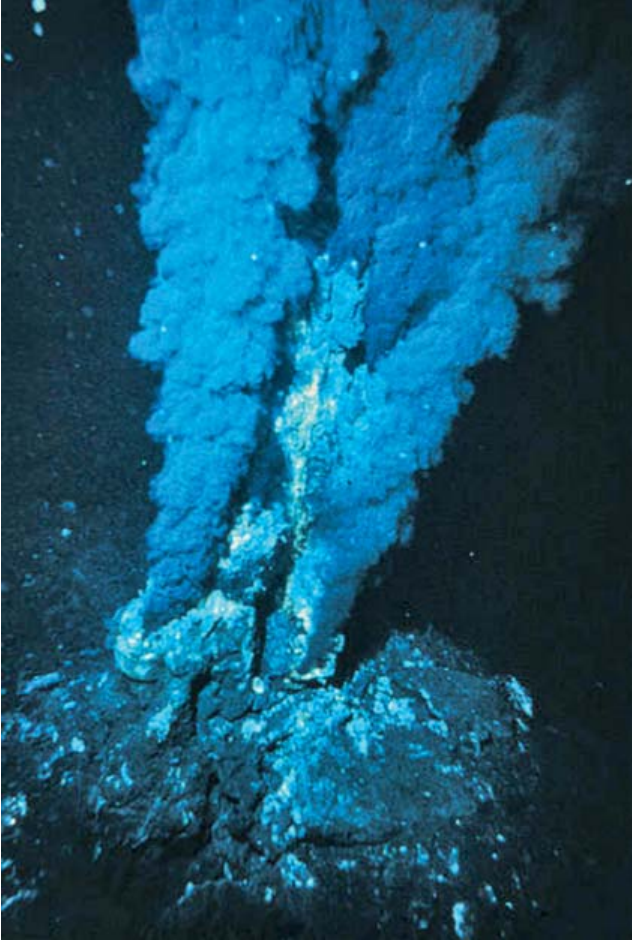
Eşzamanlılık isabet etti, çünkü şimdi Çin ödemelerini alacaksa, kendilerini Batılı değerlere daha yakın birleştirmek ve bolluk yaratmaya yardımcı olmak zorunda olacaklarını anlıyor. İşte tahmin: Çin yakında Kuzey Kore'yi serbest bırakacak. İttifak çözülecek veya bozulacak. Çin'de siyasi karışıklık olacak. Darbe değil, devrim de değil. Çin politikası dediğiniz şeyin içsel çemberlerinde, hedeflerin ve para politikasının yeniden değerlendirilmesi gerçekleşecek. En sonunda, Kuzey Kore ile ilişkisini kestiğini göreceksiniz, bu başka bir diktatörün çökmesini ve güney ile birleşmenin gerçekleşmesini sağlayacak. Şimdiye kadar nasıl buldunuz?

Bu dünyaya cesaretle gelen, önümdeki sandalyelerde oturan yaşlı ruhlara bakıyorum. Ama bu gezegende gerçekleştirmiş olduğunuz şey nedeniyle, hâlâ yalnızca burada değilsiniz, aynı zamanda geçişte ilerliyorsunuz. Zor zamanlar önünüzde. Ancak tüm bunlar barış tohumlarını ekmenin bir parçası. O kolay gelmez. Pozitif olan yönde yavaşça, yavaşça ilerler. Torunlarınız, henüz doğmamış bile olanlar, perdenin benim tarafımda olanlar, şu anda size bakmakta olanlar size bakacaklar. "Buna devam edin! Çünkü biz oraya geldiğimiz zaman, barış dolu bir yer olacak" diyorlar.

Ve öyledir.
KRYON

Atlantiğin Dibindeki Gayzerler

Bilim Teknik Nisan 1993



"Önümüzdeki kapkara bulutlar, kaba dalgalar, kaba dalgalar halinde püskürerek yükseliyordu. Dışarıdaki yaklaşık 400 C derecelik cehennemi sıcaklık ile aramızda sadece Mir-1 adlı denizaltımızın akrilik pencereleri vardı. Denizaltıyı kullanan okyanus bilimci Anatoly Sagalevitch, aracı bir maden yatağına yaslayarak usta manevralarla, öfkeli gayzerin içine çekilmemizi engellemeye çalışırken hepimizin nefesi kesilmişti. İleri teknoloji ürünü denizaltımızın içinde Sagalevitch, jeolog Yuri Bagdanov ve ömrünün 30 yılını okyanus tabanı araştırmaları ile geçirmiş olan ben, kaskatı kesilmiştik. Her şeye rağmen hedefimize varmış olmanın mutluluğu ile sevinç çığlıkları atıyorduk." Bu sözler, bir jeofizikçi olan Peter Rona'ya ait.

Peter Rona ve ekibinin anlattığı bu olay, Miami'nin 2900 km doğusunda, Atlantik ortası sırtını yaran bir deniz altı vadisi içerisinde, okyanus tabanından aşırı sıcak gayzerlerin fişkırdığı bir yerde geçmektedir. Bu püsküren kara bacalar ve çevresindeki canlılar, ABD ve eski SSCB'nin okyanus tabanını ortakça araştırmak için anlaşmaya vardıkları 1975 yılından bu yana yazarın rastladığı en muhteşem ve ilginç görüntülerdi. Gayzerlerin bulunduğu alandaki metalik minerallerden oluşmuş tümseklik, okyanus tabanı altındaki dev güçlerin işevi konusunda bir ipucu vermektedir. Okyanus levhalarının birbirinden ayrılarak uzaklaşması sürecinde yer kürenin iç kısmında bulunan erimiş kayalar yüzeye çıkmaktadır. Bu erimiş kayalar, okyanus tabanında yayıldıkça yeni okyanusal kabuk oluşmaktadır. Yeni kabuğun tekrar çatlaması ve yeni yarıkların oluşmasıyla da dünyayı çepeçevre saran, okyanus ortası sırtlar oluşur.

Soğuk ve yoğun deniz suyu, okyanus tabanında oluşan ve millerce derinliğe uzanan çatlaklardan içeri girer. Mağmaya yaklaşan su ısınır ve genişler. Bu ısınma ve genişlemenin etkisiyle gazlarla yüklü su, etrafındaki kayalardan metalleri çözer ve yükselerek okyanus tabanında sıcak su kaynakları oluşturur. 10 milyon yılda, bugünkü okyanuslardaki kadar su, bu sistemlerden geçerek hem deniz suyunun kimyasal bileşiminin değişmesine hem de devamlı olarak atmosfere karbondioksit gazı salınmasına yol açar.

Bir deniz altı çölüne benzeyen gayzer alanının çevresi, soluk renkte çökeltiler ve koyu renkte volkanik kayalardan oluşmaktadır. Gayzerin yakın çevresi ise çölün ortasında rengarenk bir vaha gibidir. Kırmızı, sarı, yeşil renkteki parlak mineral parçacıkları, gayzerin fişkırdığı yükseltinin etrafında çok güzel bir görüntü oluşturur. Gayzer tepelerinin üzerinden fişkıran sıcak su, soğuk suyla karşılaşınca sıcak çöl kumlarının üzerinde görülen pırıltılı sıcak hava akımlarına benzer bir görüntü oluşturur.

Peter Rona, Atlantikte bulunan bu gayzer sahasını, 1985 yılında ilk defa keşfettiğinde bilim adamları çok şaşırılmışlardı. Çünkü bu tür sıcak su kaynaklarının sadece Pasifikte bulunabileceğine inanılıyordu. Bu tür gayzerler ilk defa 1977 yılında, dünyanın volkanik yönden en aktif okyanusu olan Pasifikte, Galapagos adaları civarında keşfedilmişti. Günümüzde artık bu tür gayzerlerin, dünya üzerindeki tüm okyanus ortası sırtlarında bulunabileceğine inanılıyor. Gayzer tepesinin üst kısmına doğru ilerledikçe, önce kenar çatlaklarından çıkan mavimsi-gri minerallerin oluşturduğu bir sise girilir. Dorukta ise, dev ve simsiyah dumanların yükseldiği baca yer alır.

Gayzerin oluşturduğu tepe masif sülfür yatakları olarak bilinen ve günümüzde bakır, çinko, gümüş ve altın için işletilen yataklarla aynı özelliindedir. Parıltısından ötürü "aptal altını" adlandırılan piritin, bu yöreden

alınan örnekleri içinde gerçekten altın olduğu, mikroskop altında saptanmıştır. Bu tür deniz altı sıcak su kaynakları ile ilgili maden yataklarında altın bulunması, altının sadece karada maden yatağı oluşturduğu savını da yıkmıştır.

Kara bacaların çevresinin çok hassas kameralarla çekilmiş filmlerinde, başka bir bilinmeyen ortaya çıkartıldı: Metalce zengin su kaynakları, kızılötesi ışınlar yayınlamaktadır. Bu gayzerlerin etrafında, özellikle de kara bulutların fışkırdığı bacanın hemen yakınlarında milyonlarca karides yaşamaktadır. Bu karidesler, sıcak su kaynaklarının etrafında yaşayan bakterileri yiyerek beslenmektedirler. Rona, bu ilginç ve gözleri olmayan karidesleri ilk defa

1985 yılındaki yolculuğu sırasında gördü ve meslekdaşı A. Williams ile birlikte bu karideslere "Rimicaris exoculata" yani "Çatlakta sakin yaşayan gözsüz" adını verdi. Rona'nın en çok merak ettiği şey, bu tür bir karidesin, bir sıcak su kaynağı etrafında nasıl olup da bu kadar güvenli bir şekilde beslenebildiği idi. Rona buradan aldığı karides örneklerini Woods Okyanus Enstitüsü'ne gönderdi. Burada yapılan çalışmalarda bir kaç santim boyundaki karidesin arka kısmında, solungaç vazifesi gören iki koyu odacık arasındaki bölümün, diğer hayvanların gözünde bulunan bir kimyasal maddeyi taşıdığı görüldü. Karides, vücudunun bu kısmıyla gerçek anlamda görememektedir, ama bu organ bir tür ışık algıyıcısı olarak görev yapmaktadır. O zaman akla

başka bir soru gelmektedir. Okyanusun dibindeki karanlıkta, bir karides nasıl olup da yolunu bulmaktadır?

Araştırmacıların ortaya attığı hipoteze göre, karidesin "göz" vazifesini yapan organı, gayzerlerin siyah bulutlarından yayılan kızıl ötesi ışınları algılamaktadır. Eğer bu hipotez doğru ise, karidesin algılayıcısı ile gayzerin kızıl ötesi ışınları arasındaki ilişkinin iki önemli işlevi olabilir; karidesin, gayzerin sıcak su fışkıran ağızını ve etrafında yaşayan mikroorganizmaları bulmasını sağlamak ve karidesin sıcak su kaynağına çok fazla yaklaşmasını önlemek.

Gayzerin oluşturduğu tepeciğin yakınından alınan el büyüklüğünde bir parçada araştırmacılar çok ilginç bir şey buldular. Bu parçacığın üzerinde Çin dama tahtasındaki şekillere benzer noktalar vardı. Yapılan araştırmalar sonunda bilimadamları bunun 70 ile 340 milyon yıl önce yaşamış bir omurgasız olan "Paledictyon nodosum'a" ait olabileceğini belirlediler. Aynı fosile, Orta Avrupa ve İngiltere'deki eski okyanussal kabuğa ait birimlerde de rastlanmaktadır.

Dünya üzerinde, okyanusların tabanındaki volkanik dağlar üzerinde halen keşfedilmeyi bekleyen sıcak su kaynakları var. Bu kaynaklar, ilginç olmaları yanında okyanus dibindeki yeni ve eski canlıların birlikte varolduğu bir eko-sistemi dengede tutmaktadırlar.

“Lütfen Yeni Yılda
Aboneliğinizi
Yenilemeyi
Unutmayınız!..”

Değerli Okuyucularımız

Sevgi Dünyası Dergimiz
Haziran 2007 tarihinden
başlamak üzere yalnızca
abonelerimize ulaşmaktadır.

Bizlerle olmaya devam etmek istiyorsanız,
Haberleşme adresi: sevgidunyasidergisi@gmail.com ve
PK: 227 Beyoğlu/İstanbul.
En içten sevgilerimizle
Sevgi Dünyası



Adı, Soyadı:
Adres:
Posta Kodu:
İlçe:
İl:
Tel:
Abone ücreti: Yurt içi (60 TL)
Yurt dışı (70 TL)
Posta Çeki No: 385999 (Sevgi Yayınları)

Kişisel Gelişim Programları
Şirketlere Özel
Koçluk Hizmeti
Telkinle Zayıflamak
Telkinle Sigara Bırakmak
Evlilik Okulu
Çocuk ve Gençlik Sorunları
Ölçme ve Değerlendirme
Eğitim

TANALTAAY

PSİKOLOJİK DANIŞMANLIK MERKEZİ

Tel: (0216) 414 25 10
E-mail : tanaltay@psikolog.org
www.psikolog.org • www.tanaltay.com